

-Intro-

~...วันเพ็ญเดือนสิบสอง
น้ำก็นองเต็มตลิ่ง
เราทั้งหลายชายหญิง
สนุกกันจริง วันลอยกระทง...~

เสียงเพลงตามสายในโรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่งดังอย่าง
ต่อเนื่องในเวลาพักกลางวัน บ่งบอกถึงช่วงเวลาแห่งงานเทศกาลที่
เหล่าวัยรุ่นชายหญิงต่างรื่นเริง และได้ชื่อว่าเป็นเทศกาลแห่งการ
เสียตัวอันดับต้น ๆ ของประเทศนี้

~...ลอย ลอยกระทง ลอย ลอยกระทง
ลอยกระทงกันแล้ว ขอเชิญน้องแก้วออกมาว่าง...~

~ I'm Mynt ~

“ขอบคุณมากเลยนะไอ้กิม ถ้าวันนี้กูไม่พาน้องน้ำหวานไป ลอยกระทง เค้าต้องอนกูแน่ๆ เลย มึงก็รู้ว่าอาชีพแบบเรา ใช่ว่าจะมีเวลาไป้องอนใคร”

‘นับหนึ่ง’ เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนม.ปลายจนหนีตามกัน มาเรียนแพทย์และมาเรียนต่อเฉพาะทางจนเป็นศัลยแพทย์ เอ่ย ขอบอกขอบใจเป็นรอบที่ล้าน

“เออ”

“มึงก็หาคนใหม่ได้แล้วป่าววะ อายุเท่าๆ เรา ป่านนี้เขามีลูก คนที่สองที่สามแล้ว จะมาจมอยู่กับคนที่ทิ้งมึงไปทำไม”

เอาอีกแล้ว มันกลับมาบ่นเรื่องที่เขาครองตนเป็นหนุ่มมีโสด หลังจากเลิกกับแฟนสาวคนล่าสุดไปเมื่อช่วงต้นปีอีกแล้ว

“...”

“มึงรักเขามากเลยเหอวะ”

“...ไม่รีบ”

“มึงไม่รีบมีลูก?”

“ยังไม่รีบไปอีกไอ้สัตว์ เลยเวลานัดน้องน้ำหวานของมึงมาลิบ นาทีแล้วมั้ง!”

“ฉิบหายยย! เออ ๆ กูไปละ”

เพื่อนรักในชุดไปรเวทรีบกุลิกุจอกเก็บข้าวของในห้องพักแพทย์ แล้วรีบวิ่งออกไป

“...เฮ้อ”

แท้จริงแล้วเขาก็ไม่ได้รู้สึกอะไรกับแฟนสาวที่เพิ่งทิ้งเขาไปนักรอก เขาแทบไม่มีเวลามาเศร้าด้วยซ้ำ ยังจำได้อยู่เลยว่าวันที่ถูกบอกเลิก เขากำลังผ่าตัดคุณลุงไส้เลื่อนอยู่ แล้วมีสายเรียกเข้าหลายครั้ง จนคุณพี่พยาบาลรำคาญเลยรับสายแล้วเอามาแนบหูให้เขาฟัง

...ประโยคบอกเล็กลงแล้วสำหรับอาชีพแพทย์

13 กุมภาพันธ์ 25xx

[พีทิม มุกไม่เจอพีทิมมาสองวันแล้วนะ...]

‘พีทิมเคสอยู่ เอาไว้พีทิมจะโทร.กลับนะ ถ้ามุกอยากได้อะไรก็ใช้บัตรเครดิตของพีทิมไปก่อนละกันนะครับ’

[ทำไมพีทิมไม่เข้าใจบ้างว่า มุกแค่อยากอยู่ด้วย มุกทนไม่ไหวแล้วนะ...พีทิมจำไม่ได้หรือว่านี่วันอะไร นี่มันวันครบรอบสองปีของเราละ!]

‘ผมขอเคลมไปด้วยครับ ขอไฟส่องมาตรงนี้หน่อยครับ.....
อะไรนะมุก พีทิมว่างอะ ไว้ค่อยคุยนะ’

[...เราเลิกกันเถอะ...มุกว่ามุกเจอคนที่ดีกว่าแล้ว]

‘...’

[...]

‘...ครับ...โชคดีนะครับ’

เขาพูดได้แค่นั้นจริง ๆ สุดท้ายมันก็จบแบบนี้อยู่ดี ประโยคเดิม ๆ สถานการณ์เดิม ๆ

‘ขอซักชั้นตรงนั้นด้วยครับ ช่วยจัสต์ตอปสิตตรงนี้ให้ด้วยนะครับ...ขอบคุณครับ’

แต่จะทำได้ เสียใจไปก็เท่านั้น คุณหมอทำได้เพียงดึงหน้ากากมาใส่ด้วยการตีหน้านิ่งเพื่อปิดกั้นอารมณ์บางอย่างไว้ ชยัศศิริชะออกจากมือถือ เป็นสัญญาณว่าการสนทนากับคนปลายสายได้สิ้นสุดลง

ถ้าแค่นี้ยังรับไม่ได้ แล้วมีลูกด้วยกันขึ้นมาจริง ๆ ก็คงจะสงสาร

เด็กน่าดู

‘มีแม่ไม่อดทน’

‘หมอกิม’ ศัลยแพทย์หนุ่มไฟแรงผู้ขึ้นชื่อว่าฝีมือเก่งกาจ และมีหน้าตาดีดูดีทั้งชายและหญิง ตั้งแต่รปภ. หน้าโรงพยาบาลยันผู้บริหารต่างให้ความสนใจต่อหมอหนุ่ม เพียงแต่ว่าหน้าตาดีไปก็เท่านั้น เพราะนิสัยที่ติดจะกวนบาทาและหมาในปากที่ค่อนข้างจะดุไปสักหน่อย ทำหน้าที่เป็นกำแพงและสร้างช่องว่างให้เขาจากคนรอบตัวได้เป็นอย่างดี ก็ตามสไตล์ของศัลยแพทย์ จะให้เอาเวลามาพูดจาสุภาพอ่อนโยนไปอ่อนมา รักษาหัวใจใครในช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานอย่างตอนกำลังจะลงมีดผ่าตัด...เหอะ ๆ มีหวังผู้ป่วยคงจะเลือดหมดตัวจนช็อกไปก่อนนะสิ หมอศัลย์ก็ต้องแบบนี้ละ...เด็ดขาด ตัดก็คือตัด...ก็แค่นั้น

แต่ก๊น่ะ ยังไงอาชีพแพทย์ก็คืออาชีพที่ตั้งอยู่บนความศรัทธาของประชาชน ดังนั้นแพทย์ทุกคนจึงมักจะมี ‘หน้ากาก’ ที่ต้องสวมใส่ให้ชิน ไม่ว่าจะเพ็งทะเลาะกับเมีย รถเสีย หมาตาย บ้านไฟไหม้ สถานการณ์ไหนก็ต้องปั้นสีหน้านิ่งเฉยไม่แสดงอารมณ์แสบอกและแกลบ หรือจะทำหน้าเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยเมื่อต้องแจ้งข่าวร้าย ไม่ว่าจะโดนญาติผู้ป่วยพูดจาตำหนิหรือข่มขู่ ก็ทำได้แค่ซ่อนความรู้สึกของตัวเองหลังหน้ากากหนา ๆ นั้นให้มิดชิด แล้วแสดงออกไปเพียงรอยยิ้มเท่านั้น

“อ้าวหมอกิม วันนี้อยู่เวรแทนหมอนับหนึ่งหรือคะ”

ที่เก๋ พยาบาลสาวใหญ่เจ้าแม่ประจำเวิร์ดเอ่ยทัก ขณะที่เขาเดินเข้ามาดูผู้ป่วยรับไหม้ในเวิร์ดศัลยกรรม

“ครับ...ผมไม่มี ‘ภาวะ’ แบบมัน”

~ Behind the Mask คุณหมอครับ ช่วยถอดหน้ากากที! ~

ปากพูดไป ตาก็นั่งอ่านชาร์ทประวัติของผู้ป่วยไปด้วย
“อู๊ย! แหม หน้าตาแบบหมอมิมนี่ พี่ว่าถ้าอยากมีเมื่อไหร่
ก็มีได้ มีแต่คนอยากเสนอตัวค่าาา”

พี่เก๋ว่าพลงปรายตาไปทางพยาบาลสาว ๆ ที่ยื่นบิดไปบิดมา
เหมือนกำลังค้นในร่มผ้า ซึ่งเขาก็ทำได้แค่หันไปยิ้มแหย ๆ ให้
พวกเธอ

‘เฮ้อออ เบื่อจังไว้ยยย! แซะกูอยู่นั่นละ เห็นกูเป็นขนมครก
รีไรง เดี่ยวแซะ เดี่ยวหยอด’

“หมอมิมนี่ ER (ห้องฉุกเฉิน) โทร.มาบอกว่ามีเคสถูกแทงที่
ห้องด้านซ้ายล่าง ขอผ่าตัดด่วนค่ะ พี่โทร.เซต OR (ห้องผ่าตัด) เลย
นะคะ”

พี่หน้อย พยาบาลที่เพิ่งรับสายซึ่งโทร.มาจากห้องฉุกเฉินหัน
มารายงานเขา

“ครับ ๆ”

เขาทำได้เพียงพยักหน้ารับ ก่อนจะลงลิฟต์ไปยังชั้น 2 ของ
ตึก...ดินแดนแห่งห้องผ่าตัดที่มีอีกหลาย ๆ สาขาย่อย ตั้งแต่ห้องผ่า
ไส้ติ่งไปจนถึงห้องผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ ซึ่งจะแยกตัวออกมาจากเวิร์ด
ศัลยกรรมชั้น 5

‘เหอะ ๆ ช่วงเทศกาลนี่นะ ไม่นอนแทงก็โดนยิง ไม่ก็ไฟไหม้
หรือรถชนบาดเจ็บ สุดท้ายก็กูอยู่ดีที่ต้องมารับผิดชอบพวกมึงเนี่ย...
อะไรนะ ต้องทำ ๆ ไปเพราะเงินเดือนที่เราได้คือภาษีของประชาชน
จั้นเหวอ...คุณครับ หมอก็ต้องจ่ายภาษีนะครับ แถมอาจจะจ่าย
มากกว่าคนหลาย ๆ คนอีกด้วย’

ณ ห้องผ่าตัดหมายเลข 15

“ขอทราบประวัติครับ”

หมอมิคุมุดขณะกำลังแต่งตัวด้วยชุดการผ่าตัดสีเขียวซึ่งถูกสเตอร์ไรส์เพื่อฆ่าเชื้อ โดยมีเจ้าหน้าที่ห้องผ่าตัดช่วยแต่งตัว (ชุดและอุปกรณ์ผ่าตัดในห้องผ่าตัดทั้งหมดต้องสเตอร์ไรส์ แพทย์จะหยิบจับอุปกรณ์หรือแต่งตัวเองไม่ได้ ต้องมีผู้ช่วยในชุดสเตอร์ไรส์เหมือนกัน คอยช่วย)

“ผู้ป่วยชาย ไทย-อังกฤษ อายุ 30 ปี มาเพราะเหตุถูกแทงที่ท้องด้านซ้ายล่าง 1 แผล ด้วยมีดพกยาวประมาณ 10 เซนติ์ กว้าง 2 เซนติ์ ผู้ป่วยกดแผลห้ามเลือดไว้ตลอด 1 ชั่วโมงก่อนมาโรงพยาบาล คาดว่าเสียเลือดประมาณ 1,000 มิลลิลิตร ไม่มีแผลถูกแทงบริเวณอื่น มีแผลฟกช้ำเล็กน้อยที่หน้าท้องค่ะ”

“...”

หมอมิคุมองหน้าท้องที่มีลอนซิกซ์แพ็กนูนเด่นชัด แผลยังมีเลือดไหลอยู่ซึ่ม ๆ คงต้องเปิดท้องเข้าไปสำรวจดูว่ามีอวัยวะภายในบาดเจ็บและต้องเย็บซ่อมหรือไม่

‘เสียดายชะมัด หน้าท้องสวย ๆ ต้องมามีแผลเป็นซะได้ จ้ะ สัญญาว่าหมอจะทำให้เป็นแผลเล็กที่สุดละกันนะครับ’

“ผม นายแพทย์ ภิรมภัทร วรสถิตย์ตระกูล ศัลยแพทย์ทั่วไป ขอเริ่มการผ่าตัดครับ!”

“เมื่อวานอาจารย์ได้ไปลอยกระทงริเปล้าคะ”

“อาจารย์ไปลอยกับใครริเปล้าครับ”

“ต้องเป็นสาวสวยแน่ ๆ เลยแก”

“อาจเป็นหนุ่มหล่อก็ได้ล่ะแก อี ๆ”

เสียงเจ็ดยแจ้วจากวงรราวน์ (Roundward คือการเดินเยื้องผู้ป่วยที่ถูกแอดมิทให้นอนในหอผู้ป่วยเพื่อดูอาการของผู้ป่วยว่าดีขึ้นหรือแย่ลงและปรับเปลี่ยนวางแผนการรักษาในแต่ละวัน) ขณะเดินตรวจอาการหลังผ่าตัดของผู้ป่วยตามเตียงโดยเหล่านักศึกษาแพทย์ชั้นปี 5 ของมหาวิทยาลัยชื่อดังอันดับต้น ๆ ของประเทศนี้ ซึ่งโรงพยาบาลที่เขาทำงานอยู่ก็คือโรงพยาบาลของคณะแพทยมหาวิทยาลัยนี่ละ

“ถ้าพวกมึงสนใจเคสได้ครึ่งหนึ่งของที่สนใจเรื่องนี้ก็คงดี”

เขาทำหน้าเอือม ๆ ใส่พวกนักศึกษาแพทย์ก่อนจะส่ายหัวเบา ๆ เป็นปกติที่อาจารย์แพทย์จะพูดจาไพเราะกับนักศึกษาแพทย์

เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดี แต่ก็ปกติอีกนั่นแหละ ที่อาจารย์ศัลย์จะพูด 'ไม่เพราะกับลูกศิษย์' นั่นก็เพราะคาแรกเตอร์ของพวกเขา 'โหด เกือบดุ เด็ดเดี่ยว และจริงจัง' แต่พวกนักศึกษาแพทย์จะเข้าใจดีว่าอาจารย์ไม่ได้ประสงค์ร้ายอะไรหรอก มันกลับทำให้สนิทกันและลดช่องว่างระหว่างศิษย์และอาจารย์มากกว่า... 'ประหนึ่งพี่น้อง'

"แหมम्म อาจารย์ก็ ใคร ๆ ก็อยากรู้ทั้งนั่นแหละคะ ป้าแม่บ้านยังอยากรู้เลย"

"กูต้องตั้งโต๊ะแถลงข่าวเลยมั๊ยล่ะ?"

หมอมิม หรือ อาจารย์กิมสุดกร้าวใจของเหล่านศพ.พูดเนือย ๆ ขณะที่ตาโต ๆ นั้นใกล้จะปิดเต็มที่ สงสัยเมื่อคืนนี้ อาจารย์ของพวกเขาคงจะล่อยกระทงในห้องผ่าตัดเป็นแน่แท้ ก็แน่นอนละสิ วันเทศกาลล่อยกระทงแบบนี้มันคือช่วงสะสมทรัพย์จากเวรนอกเวลาราชการของหมอหนุ่มซัด ๆ เคสระเบิดแขน ฟันขา แหวงท้อง ยิ่งเข้าดับ และอีกบลา ๆ ที่ทำให้คุณหมอแทบไม่ได้นอน

'วงฉิบหาย รวณ์เสรีจกจะกลับไปนอน' กิมคิดวนไปวนมา ในใจเป็นรอบที่พัน

"รวณ์ห้องสุดท้ายแล้วคะอาจารย์"

นศพ. ลักคนพูดขึ้นและหยิบชาร์ทผู้ป่วยห้องสุดท้ายให้อาจารย์ของเขา ขณะที่เดินมาถึงประตูห้องพิเศษ

"..."

ดวงตากลมโตเงยหน้าจากชาร์ทที่จำได้ว่าเป็นผู้ป่วยที่ตัวเองผ่าตัดแผลถูกแทงให้เมื่อคืน

"คุณ..."

นัยน์ตาสีดำสนิทที่ใกล้จะปิดอยู่รอมร่อเมื่อก็กลับเบิกกว้างขึ้น จ้องสบกับดวงตาริเรียวคมสีเขียวมรกตที่บ่งบอกถึงสายเลือด

ผสมนั้น

‘โลกแห่งกลม’ หมอภิมถอนหายใจและตั้งสติ ดึงหน้ากากแพทย์มาปิดอีกครั้ง (ขณะผ่าตัดแพทย์มักจะไม่เห็นหน้าของผู้ป่วย เพราะจะมีผ้าสเตอร์ไลส์ปิดไว้ทั้งตัว เห็นแค่บริเวณที่ต้องผ่าเท่านั้น)

“ผมจะกลับบ้าน”

คนป่วยบนเตียงเอ่ยตอบพลางดึงตัวลุกจากเตียง ยืนยันว่าพูดจริง และกำลังจะทำจริง

“พวกมึง จับมัดดี”

สิ้นเสียงอาจารย์ นักศึกษาแพทย์หกเจ็ดคนก็ตรงเข้าไปจับตัวผู้ป่วยให้นอนลง พร้อมกับดึงเชือกผ้าออกมามัดผู้ป่วยซึ่งให้ติดเตียง ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วด้วยความเคยชิน เป็นปกติที่ผู้ป่วยหลังผ่าตัดอาจอยู่ในภาวะสับสน วุ่นวาย และจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ป่วยจะต้องนอนพักดูอาการที่โรงพยาบาลเพื่อป้องกันภาวะแทรกซ้อนตามหลังการผ่าตัด หมอภิมยังไม่อยากเพิ่มสถิติความล้มเหลวทางการแพทย์ให้ตัวเองหรือคณะ...ดังนั้นจึงอยู่นิ่ง ๆ ไปเถอะ เจ้าลูกครึ่ง!

“ออกไป...วันนี้กูเลิกรวนแค่นี้ละ อย่าลืมนำไปเขียนโปรเกรส (Progress Note) เคสของพวกมึงด้วยล่ะ”

อาจารย์สุดหล่อหันมาสั่งก่อนจะไล่ให้พวกเขาออกไปจากห้อง แม้ว่าจะไม่อยากจะออกก็ตามเถอะ...ก็แหม คนป่วยที่นอนอยู่บนเตียงนั้นหล่อน้อยกว่าอาจารย์ของพวกเขาซะเมื่อไหร่ล่ะ ยิ่งสายฝ. ด้วยแล้ว...งานดีไปอีกกก

“...ปล่อย”

“ผมปล่อยแน่ แต่ต้องรอเราดูอาการของคุณก่อน”

หมอภิมเดินมาใกล้ ๆ เติงแล้วก้มลงไปจดขยุกขยิกลงบนชาร์ตด้วยลายมือที่ทำเอาคนอ่านแทบนึกถึงบุพการีของหมอหนุ่ม

“ผมมีธุระต้องไปจัดการ”

“ผมก็มีธุระที่ต้องจัดการ แต่ก็แย่นะครับ ที่ธุระของผมคือการทำงานที่ฉันมั่นใจว่าผลของคุณจะไม่ปริ ฉีกขาด หรืออึกเสปหลังออกจากโรงพยาบาลของเราไป และผมสัญญาว่าถ้าผลของคุณหายดีแล้ว ผมจะปล่อยพุงของคุณออกไปให้ถูกใคร ๆ แทะได้อีกแบบที่คุณไม่ต้องกังวลผลเก่าเลยละครับ”

หมอมิพูดจบพร้อมกับปิดชาร์ทลงและส่งยิ้มแบบหมอ ๆ ให้อีกครั้ง

“หี...”

คนป่วยแฉะยิ้มก่อนจะหันหน้าหนีหมอมันไปอย่างแข็ง ๆ ‘หน้ากาก...เกลียดหน้ากากที่เจ้าหมอบ้านนี้ใส่อยู่จริง ๆ ทำไมไม่แสดงอาการอะไรออกมาเลยล่ะ?’

ปัง!

“เฮ! เป็นไงบ้าง มุกเป็นห่วงแทบแย่!”

ร่างเพรียวบางกระซอกประตูออกก่อนจะโผล่เข้ากอดคนป่วยบนเตียงโดยไม่ได้สนอีกร่างหนึ่งที่ยืนอยู่ปลายเตียงเลย

“มุก...”

คนป่วยครางชื่อคนรักเบา ๆ คล้ายจะปราม เมื่อเธอกระโดดมานั่งบนตักเขาโดยไม่ได้ดูเลยว่าเขามีแผลอยู่ตรงหน้าท้อง นั่นทำให้คนที่อุดส่าห์เย็บแผลให้อย่างประณีตหน้าตึงขึ้นมาทันที...แผลนี้หมอมิใช้เวลาเย็บซ่อมเป็นชั่วโมงเลยนะ!

“มุกห่วงเซมมากเลยนะคะ ทำไมมุกโทร.หาแล้วไม่รับล่ะ ถ้ามุกไม่โทร.ไปถามเพื่อนเซม ก็จะไม่รู้เลยว่าเซมถูกแทงนะ!”

“...”

“ไหนดูสิ ละใครมันมัดเซมไว้แบบนี้ล่ะ แล้ว...พีทิม!”

ร่างบางแทบจะหงายหลัง เมื่อหันหน้ามามองหาตัวการ์ที่มีด
แฟนหนุ่มของเธอไว้ แต่กลับเจอแฟนเก่าสุดหล่อที่ยืนทำหน้านิ่งอยู่
ปลายเตียง พี่หมอกิมยังคงเหมือนเดิม ยังหล่อดูดี เพียงแต่ดวงตา
สีดำสนิทที่ทุกทีจะมีประกายทะเล้นแสนอบอุ่นมอบให้เธอ บัดนี้กลับ
มีแต่แวตารั้วอารมณ์ใด ๆ มองมาที่เธอเหมือนเป็นมดปลวกเล็ก ๆ
ตัวหนึ่งเท่านั้น

“...ออกไป”

เสียงเย็นซาเอ่ยราบเรียบ

“พี่กิม...”

“ญาติผู้ป่วยออกไปก่อนนะครับ ผมต้องคุยกับผู้ป่วยลำพัง”

เขาเอ่ยปากไล่อีกครั้ง ก่อนจะฉีกยิ้มการค้ำตามแบบฉบับที่
หน้ากากแพทย์ควรทำ

‘ฮี หน้ากากเกาะหนึบเป็นบ้า’ คนป่วยคิดพลางมองละครตรง
หน้าแบบสนใจ

“...ค่ะ”

ร่างเล็กบางที่หมอกิมเคยชื่นชมเดินผ่านเขาไปไว ๆ เพื่อออก
ไปรอนอกห้อง

“แผลเรียวร้อยดีนะครับ เดี่ยวจะมีนักศึกษาแพทย์มาทำแผล
ให้ทุก ๆ วัน ถ้าเกิดว่ามีอาการผิดปกติอะไร หรือว่ามีไข้ ให้รีบแจ้ง
พยาบาลด้วยครับ”

“...”

คนป่วยจ้องหน้าแพทย์หนุ่มแบบพิจารณา ทั้ง ๆ ที่เขาเองเป็น
คนแย่งแฟนของคุณหมอกิมคนหล่อไปแท้ ๆ แต่กลับยังทำเหมือนเรา
ไม่เคยมีเรื่องระหว่างกัน แถมยังแสดงความเป็นห่วงอีกต่างหาก...
ถึงแม้จะเป็นความเป็นห่วงเพราะหน้ากานั้นก็หะ

ก็จะให้แสดงอาการอะไรออกไปได้ละ ในเมื่อสถานะระหว่าง
เขาสองคน คือ ‘แพทย์ และ ผู้ป่วย’ ไม่ใช่ ‘แฟนเก่า และ แฟนใหม่’
“มีอะไรสงสัยอยากจะถามหมอมั้ยครับ”

ประโยคการคำเดิมๆ แบบที่ถูกสอนให้ท่องมาจากโรงเรียน
แพทย์ถูกใช้พูดขึ้น เพื่อเป็นการจบบทสนทนา

*‘แม่งไม่ต้องมีใครถามอะไรทั้งนั้นละ คนไทยไม่ชอบตั้ง
คำถาม...กูจะได้กลับไปนอนน’*

ขณะที่หมอหนุ่มกำลังจะหมุนตัวเดินกลับ ตอนนี้น้ำลายละเอียด
ของเขากลับไปนอนที่ห้องพักแพทย์แล้ว เขาเพียงแต่หวังว่ากาย
หายาบของเขาจะตามไปเร็วๆ นี้ ถ้าไม่ใช่ว่าเจ้าตัวปัญหากลับเรียก
เขาไว้ก่อน

“กีวัน”

“...ฮะ!?”

หมอภิมเล็กคิ้วสงสัย แวบหนึ่งที่เขาพลอหลุดทำหน้าที่เยี่ยง
ออกไปเมื่อถูกขัดใจไม่ได้ไปนอนง่าย ๆ ก่อนจะปรับสีหน้าอย่าง
รวดเร็ว ช่มความรู้สึกมัว ๆ ของตัวเองลงไป

‘อ่าว หน้ากากเกือบหลุดนะหมอ หี’ คนป่วยคิดพลางจูดยิ้ม
ที่มุมปาก ทำเอาคุณหมอคนเก่งเสียเซลฟ์ไปหนึ่งแฉับ

“ต้องอยู่ที่นี้กีวัน?”

“ถ้าไม่มีภาวะแทรกซ้อน ก็น่าจะสามวันครับ”

แพทย์หนุ่มตอบเนือยๆ ตอนนีเขาทบจะหลับมันตรงนี้เลย
ด้วยซ้ำ *‘ง่วงฉิบหาย!’*

“ผมอาบน้ำได้มั๊ย”

เหมือนตั้งคำถามแบบจงใจยั่วให้หมอผู้กระหายการพักผ่อน
ได้หลุดโมโห

“ไม่ได้...เซ็ดตัวไปก่อนละกันนะครับ”

คำตอบห้วนและสั้น ก่อนจะรีบหมุนตัวออกนอกห้องแบบเร็ว ๆ ‘ไต่บันไดอยากเจอคุณในโหมดหมีโหดรีโวะ ไม่รู้จัก หมอหมีโหด โหดตะปบทั้ง OR ซะแล้ว!’ (OR = Operation Room)

“ละผมจะเปลี่ยนช่องทีวีต้องทำยังไงละ ก็คุณมัดผมไว้แบบนี้”

“...”

“ละถ้าจะปรับแอร์ล่ะครับ...ผมชักจะร้อน ๆ แล้วด้วยสิ”

“...”

“...จะตีมน้ำยังไงล่ะครับถ้ามัดผมไว้...แล้ว...”

“หยุด!!!.....ครับ”

เปลอหันไปตวาดจนตกใจตัวเอง ‘ไม่เอา่น่ากิม ท่องไว้ ๆ กู เป็นแพทย์ ๆ กูคือหมอสุดหล่อ ใจดี สุขภาพ กูจะไม่อาละวาด..... ถ้าไม่จำเป็น!’

แต่เจ้าคนบนเตียงนี่สิ ยกคิ้วหนึ่งข้างพลางแสร้งยิ้มกวนตีน สงสัยมันจะไม่อยากอยู่โรงพยาบาลแค่สามวัน

“...ถ้ารีบมาก หรืออยากได้แผลเพิ่ม หมอแนะนำให้กระซาก สายน้ำเกลือทิ้งแล้วกระโดดออกหน้าต่างไปเลยละกันนะ...ครับ”

‘กูสุขภาพที่สุดแล้วนะโว้ยยย’ หมอกิมแทบจะยกมือขึ้นขยี้หัวตัวเองอย่างขัดใจ แต่เขากลับทำได้เพียงยกยิ้มให้อย่างจริงใจจับหาย ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับมามองคนป่วยอีกเลย

‘น่าสนใจเป็นบ้า’

คนป่วยหลุดยิ้มแบบไม่รู้ตัวกับท่าทางแปลก ๆ ของแพทย์หนุ่ม เป็นหมอนี่ต้องเก็บอารมณ์ได้ขนาดนั้นเลยหรือ

“พีทมิม สะ...สบายดีมั๊ยะคะ”

‘กูจะได้นอนมั๊ยะวันนี้’ พิมคิด ขณะที่เสียงหวานเอื่อยทักเขา
ทั้ง ๆ ที่เขาเกือบจะเดินผ่านหล່อนไปเงียบ ๆ แล้วเซียว

“...อืม”

หมอมิมพยักหน้าบ่อย ๆ ตอบอดีตแฟนสาว

“...มุกขอโทษนะ”

หญิงสาวหลุบตาลงต่ำ เอ๋ไปเสียงแผ่ว

“ไม่จำเป็น”

เขาไม่อยากรู้สึกอะไรทั้งนั้น เธอก็เหมือนคนอื่น ๆ เขา
พยายามบอกตัวเองแบบนั้น ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนที่เขาคิดว่าใช้
คิดว่าจะหยุดและลงเอยด้วย เขาเก็บเงิน รับอยู่เวรแทนอาจารย์
อาวูโสแลกกับเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อที่จะซื้อบ้านด้วยเงินของเขาเอง
เริ่มต้นชีวิตคู่กับเธอคนนี้ แต่สุดท้าย...เธอก็เหมือนคนก่อน ๆ
อยู่ดี...

“พีทมิมจะทำเหมือนมุกผิดไม่ได้นะ!”

สาวสวยขึ้นเสียงสูง เพราะเริ่มทนไม่ได้กับสายตาเย็นชานั้น
มันไม่ใช่ความผิดของเธอคนเดียวซะหน่อย ถึงแม้ว่าเธอจะมีใคร
อีกคนแอบไว้ แต่นั่นก็เพราะพีทมิม ที่เอาแต่ทำงานจนไม่มีเวลาให้
เธอก่อนต่างหาก

“มุกอยากคิดแบบนั้นก็ตามใจ”

‘พอทันทีที่กับวันใ้ ๆ กูก็แค่อยากนอน อย่ำมาอะไรมากมาย
กับกูได้มั๊ยะ’ พิมยกมือเสยผมหน้าม้าที่ตกลงมาปรกออกจาก
ใบหน้าเนียนอย่างไม่ใส่ใจ หลุดจากมอดหมอบไปชั่วขณะ

“มุกผิดมารึไง...ใคร ๆ ก็ต้องหาสิ่งที่ดีที่สุดในให้ตัวเองรีเปล่า!”

หญิงสาวแผดเสียงอีกครั้งอย่างโมโห

‘เหอะ! สิ่งที่ดีที่สุดนั่นแหละ’ แพทย์หนุ่มแค่นยิ้มสมเพชให้ตัวเอง

“ฉันก็หวังว่ามุกจะรักษา ‘สิ่งที่ดีที่สุด’ ของมุกไว้ได้ละกัน”

เขาส่งยิ้มการค้าให้อดีตคนรักอีกครั้ง ก่อนจะรีบเดินพาตัวเองกลับไปห้องพักแพทย์ ไม่อยากมองเห็นใครทั้งนั้น

‘พอกันทีกับผู้หญิงคนนี้ ผันลม ๆ แล้ง ๆ ระวังคิดว่าเขาจะกลับมางั้นหรือ ไม่เห็นรีใจว่าเขาเจอสิ่งที่ดีที่สุดของเขาแล้ว มีแต่มีงนี่แหละที่ไม่ไปไหนสักที’

ทำไมหมอมิมจะจำวันนั้นไม่ได้ ทำไมเขาจะจำใบหน้านั้นไม่ได้ละ รอยยิ้มมีความสุขในแบบที่เขาไม่เคยมอบให้เธอได้ ดวงตาสดใสที่เขาชอบมองมีแต่ประกายของความรัก ร่างสองร่างที่โอบกอดกันตรงหน้าเขาในวันนั้น ท่ามกลางบรรยากาศของวันแห่งความรัก ทำไมมิมจะจำไม่ได้

14 กุมภาพันธ์ 25xx

ดู่บ!

กล่องกำมะหยี่สีแดงใบเล็กตกกระทบพื้น

ทั้ง ๆ ที่เขาจะเอาไว้ว่าจะขอแฟนสาวร่างเล็กแต่งงาน อยากทำให้มันถูกต้อง อยากให้เธอคนนี้เป็นคนสุดท้ายจริง ๆ

เพราะเมื่อวานมีเคสด่วนเข้า ทำให้เขาไม่มีเวลาไปฉลองวันครบรอบสองปีกับแฟนสาว จนแฟนสาวโกรธถึงขั้นโทร.มาบอกเลิกกับเขา เขาคิดว่าเธออาจจะ ‘แคงอน’

ทั้ง ๆ ที่วันนี้จะมาขอโทษและเซอร์ไพรส์...ในวันแห่งความ

รัก ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยอินกับเทศกาลใด ๆ

‘...เออ กูโดนเซอร์ไพรส์แทนซะงั้น’

“พีก็ม!”

เสียงหวานที่เคยเรียกหาแต่ชื่อเขา เอ่ยอย่างตกใจ เมื่อเธอหันหน้ามาเจอเขาพอดี

“ไง”

แพทย์หนุ่มส่งยิ้มแบบที่ชอบทำ ยามสวมหน้ากากแพทย์อันนี้ ส่งให้อดีตคนรักที่สองแขนของเธอถอดรัดแขนแกร่งของผู้ชายคนข้าง ๆ แบบสนิทสนม...ไม่ต้องบอกก็ได้ว่าผู้ชายคนนี้นิ่งจะเป็น ‘คนที่ดีกว่า’ ที่เธอพูดถึง

“คะ...คือ มุก...”

เขาหันไปมองหญิงสาวที่ยืนตัวสั่นเพราะทำอะไรไม่ถูก ก่อนเขาจะเลื่อนสายตาไปมองชายหนุ่มหุ่นนายแบบ หน้าตาที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเลือดที่ไหลอยู่ในกายครึ่งหนึ่งคงเป็นชาติตะวันตกผสมอยู่ เขาดูดีมาก ๆ ตาสีมรกตนั้นสวยชะจนгимแทบลืมหายใจ ก็สมควรแล้วละที่แฟนใหม่ของหญิงสาวนั้นจะดูดีกว่าเขา ถ้าชี้เหรกว่านี้เขาคงจะสงสัยในสเป็กของเธอไม่น้อย

‘ชอบของนอกก็ไม่บอก ก็แน่ละสิ ภูมันเมดอินไทยแลนด์นี่!’
 гимประชดอดีตคนรักในใจ

“พีแค่ผ่านมานะ ไม่มีอะไรหรอก จะไปเที่ยวกันหรือ โชคดีนะ”

หมอหนุ่มพูดรวดเดียวจบก่อนจะหมุนตัวหันหลัง อยากรีบเดินออกไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด ไม่อยากแสดงสีหน้าอะไรทั้งนั้น ไม่อยากนำสมเพชไปกว่านี้

“Hey, guy!”

เสียงทุ้มของเจ้าลูกครึ่งนั้นเรียกเขา ทำให้เขาต้องชะงักฝีเท้า แล้วหันกลับไปมอง แต่ทันทีที่หันไปก็แทบชะงัก เมื่อกล้องสีแดงถูกยื่นมาจนแทบชิดลูกกะตาของหมอมิถิ

“...”

“คิดว่าคุณคงทำหล่นไว้”

หมอมิถิเกิดมาไม่เคยรู้สึกอายขนาดนี้เลย...คิดว่าซ่อนใส่กระเป๋าไว้ดีแล้วเชียว

ให้ตายเถอะ! แฟนใหม่เอาแหวนแต่งงานมาคืนให้แฟนเก่า ‘เจ็บปวดฉิบหายยย!’

“ฮือ”

เขาคว่ากล้องเจ้าปัญหาามาถือไว้ ถ้ากลืนลงคอทำลายหลักฐานได้คงทำไปแล้ว

“I guess...ผู้หญิงเขาอาจจะไม่ชอบอะไรที่มันซ้ำซากน่าเบื่อเหมือนแหวนเงินเกลี้ยง ๆ แบบนี้ก็ได้นะ”

ตาสิมรกตที่เขาเผลอคิดว่ามันสวย บัดนี้เขาเกลียดมันเป็นที่สุด ยิ่งส่งสายตาวิวับดูถูกปนเจ้าเล่ห์แบบนั้นด้วยแล้ว เขานึกเกลียดจนอยากจะเย็บหนังตาปิดให้ติดกันไปเลย

“หึ”

ไอ้ฝรั่งส่งเสียงเยาะมาอีกครั้ง ก่อนจะหมุนตัวกลับไปหาสาวสวยที่ยืนชะเง้อมองอยู่ ทั้งไว้เพียงหมอมิถิผู้พ่ายแพ้เท่านั้น

31 ธันวาคม 20xx

“Happy new yearrrr~”

เสียงของเพื่อนรักดังกระแทกหูมาเป็นสิ่งแรก เมื่อร่างโปร่งของแพทย์หนุ่มเดินเข้ามาในวอร์ดศัลยกรรม โดยเขาเพิ่งกลับมาจากห้องผ่าตัด และเขาหวังเพียงจะกลับมาเสาะหาชาร์ทของผู้ป่วยที่นอนรอดูอาการในวอร์ดหลังการผ่าตัดให้กลับบ้านกันซะที เพื่อที่จะได้มีเตียงว่างเพียงพอสำหรับผู้ป่วยรายใหม่ ที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นในช่วงปีใหม่นี้

‘ช่วงไฮซีซั่นของวอร์ดเชี่ยวชาญ ลูกค้ำก็จะแน่น ๆ วอร์ดหน่อย’

“อะไรของมึง เพิ่งจะสี่โมงกว่า มึงรีบข้ามปีมากრიง”

ก็มีถอนหายใจเนือย ๆ เขาอุตสาห์ที่ไม่มีเวรวันนี้ กะว่าจะรีบกลับคอนโดไปนอนซะหน่อย ป่านนี้พอกับแม่และน้องสาวของเขาคงพากันไปเคาน์ต์ดาวนที่ปารีสกันหมดแล้ว ก็คุณนายพรพรรณแม่ของเขาเล่นจ้องตัวรอดตั้งแต่ปีที่แล้ว แน่นอนว่าไม่ได้จ้องเพื่อเขา

เพราะคุณนายเธอรู้ดีว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไม่ว่างไปหรอก
‘ใถ้วว กรรมของหมอมิ้ม’

“ก็แหมมม เห็นคุณหมอมิ้มสุดหล่อทำงานหนักหามรุ่งหามค่ำ
ก็กลัวจะลืมนี่เป็นวันอะไร”

นับหนึ่งไม่ว่าเปล่า พลังเอาไหล่มากระแทะไหล่เขาเชิงหยอก
ล้อ

“จะพาเมียไปเคานต์ดาวน์ที่ไหนละ... เพื่อกูจะช่วยหา
ที่ปริกษาธิบดีฝากครรรค์”

มิ้มว่าพลังกัมหน้าสรุปชาร์ทคนไข้ วันนี้เขาจะ *‘ล้างวอร์ด’*
จะพยายามปล่อยผู้ป่วยที่นอนแอดมิทในวอร์ดรายเก่ากลับบ้าน
ให้ได้เกินครึ่งของวอร์ด เพื่อเตรียมรองรับผู้ป่วยรายใหม่ที่คาดว่า
คงจะมีแน่นจนล้นวอร์ดอีกตามเคย

*‘ก็แหม หัวดีนะเนี่ย อยากให้กลับไปฉลองปีใหม่ที่บ้าน
นี่นา และถ้าจะให้ดีก็อย่ากลับมาอีกนะครี๊บ’*

“เออ! ไม่พลาดแน่ กูต้องมีลูกก่อนมึงแน่เพื่อนรัก ไม่ต้องห่วง”

หมอมิ้มส่ายหน้าเบา ๆ กับความมุ่งมั่นของเพื่อนสนิท นับ
หนึ่งแต่งงานกับน้องน้ำหวานของมันตั้งแต่เรียนจบแพทย์ใหม่ ๆ แต่
ก็นะ จบแพทย์ตอนอายุ 24 ก็จริง แต่ก็เหมือนเด็กจบใหม่ทั่ว ๆ ไป
ยังไม่มีประสบการณ์อะไรมากมาย ต่อให้แต่งงานไปได้ แต่จะมีลูก
เลยก็คงลำบากแน่ เพราะเงินเดือนก็ไม่ได้เยอะขนาดที่จะเลี้ยงเด็ก
สักคนให้เติบโตอย่างสุขสบายได้ สุดท้ายมันเลยพับแผนผลิตทายาท
เก็บไปก่อน และมาเรียนต่อแพทย์เฉพาะทางศัลยกรรมพร้อมกับเขา
อีกสี่ปี จนตอนนี้มีทั้งเงินและงานที่ค่อนข้างมั่นคง และคงไม่แปลก
ถ้ามันจะรื้อโครงการผลิตทายาทขึ้นมา ซึ่งหมอมิ้มนับถือน้องน้ำ-
หวานมาก ๆ ที่อดทนมันมาได้ตั้งหลายปี และตัวเขาเองก็อิจฉาเพื่อนรัก

เหมือนกัน ที่มันเจอใครสักคนที่รักมันได้ขนาดนี้

“มึงจะกลับคอนโดเลยปะ”

นับหนึ่งหันมาถามเพื่อนรักขณะเก็บชาร์ตผู้ป่วยในความดูแล
ของตัวเองวางบนเคาน์เตอร์

“เออ ง่วงฉิบหาย”

“ก็เลิกโหมงานหนักได้ละมึง แล้วก็ลดๆ ลงบ้าง ไข้ความเป๊ะ
เจ้าระเบียบของมึงเนี่ย พวกนักศึกษาแพทย์มันจะกลายเป็นศพตาม
มึงไปละ”

นับหนึ่งเก็บของใส่กระเป๋า พลังมาหยุดยืนข้างเพื่อนรักก่อน
จะเดินตามกันออกจากวอร์ดมา

“ถ้าไม่ขยันตั้งแต่เด็ก เดี่ยวโตมาเป็นแบบมึง มันเสียชื่อกู”

หมอมิมนหันไปเพื่อนรักเบาๆ ขณะก้มหน้าลงความหากุญแจ
รถ BMW คู่มือของเขา

“ทำไม? โตมาแบบกูละมันยังงี้ เด็ยะ...อ่าว! น้องมุก!...”

ทั้งคู่หยุดเดินทันที หมอมิมนเผลอทำกุญแจหลุดมือตกลงใน
กระเป๋าหนังสะพายข้างอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองร่างบางที่
มีสภาพโทรมลงกว่าครั้งก่อนที่เจอกันนิดหน่อย

“อ่าว! กลับมาคุยกันแล้วเหอวะ น้องมุกมารอไอ้กิมเหอ
จะไปแคนด์ดาวันกันเหอครับ งั้นพี่ไม่กวนละ ไปก่อนนะไอ้กิม บาย
น้องมุก”

นับหนึ่งพูดเองเออเองก่อนจะตบลงบนบ่าเพื่อนรักปุๆ แล้ว
ซึ่งหนีออกมา เพราะกลัวจะกลายเป็นก้างขวางคอ

‘กูก็นึกว่าน้องแม่งเทไอ้กิมไปแล้ว...ไอ้กิมนะไอ้กิม มีอะไร
ไม่เคยจะบอกกัน’

“...”

“พีทม...ฮึก!”

ร่างบางโผล่เข้าหาอ้อมกอดของอดีตคนรัก อ้อมกอดของพีทมอบอุ่นเสมอ ไม่ว่าจะยังงใจพีทมก็คือคนที่อบอุ่นและแสนดีเสมอ ไม่เหมือนสิ่งที่เขาพยายามแสดงออกมาหรอก พีทมไม่ใช่คนเย็นชาเลยสักนิด

“...”

“มันทิ้งมุกไปแล้ว...มันไม่เคยรักมุกเลย...มุกขอโทษนะพีทม...มุกผิดไปแล้ว”

ร่างโปร่งไม่ได้กอดตอบหญิงสาวเลยสักนิด เขาทำแค่เพียงยืนเฉย ๆ ให้เธอถอดและรับฟังเงียบ ๆ

“มุกรู้แล้วว่าใครที่รักมุก รู้แล้วว่าสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับมุกคืออะไร...เรากลับมาเป็นเหมือนเดิมนะพีทม มุกพร้อมจะเป็นภรรยาที่ดีและแม่ที่ดีของลูกพีทมได้นะ...มุกรักพีทมนะ”

“...อย่า”

“คะ?”

“อย่าต่อเลยมุก”

“!!!”

“คำว่ารักที่มุกเคยโกหกพี อย่าเอามาพูดอีกเลย พีจะอ้วกครับ”

หมอมิมส่งยิ้มบาง ๆ ให้หญิงสาวอีกครั้ง ก่อนจะแกะมือหล่อนทิ้งและเดินจากมาอย่างไม่ไยดี เขาก็แค่ไม่อยากกลับไปมีเครื่องประดับศีรษะคล้ายสัตว์เคี้ยวเอื้องก็แค่นั้น

“พีทม! ฮือออ อย่าทิ้งมุกเลยนะ มุกขอโทษ มุกรักพีทมจริง ๆ นะ”

หญิงสาวว่าพลาจวิ้งมากอดเอวหอมอ่อนนุ่มไว้อย่างดีดั่ง

“พอหะอะมุก แคนี้ก็ดูแย่อแล้วนะ เหลือสิ่งดี ๆ ไว้ให้พี่จดจำ บ้างเหอะ”

เขาเหนื่อยแล้วกับผู้หญิงคนนี้ เขาปฏิเสธไม่ได้ว่ายังรักเธออยู่ รีเปล่า แต่ถ้าจะให้กลับไปโง่แบบเดิม เขาคงไม่ยอม

‘แค่นี้เขาถูกใจคงสวยงามจนเอาไปประกวด ‘ควายไทยเขางาม’ ได้ละมัง’

“พี่гим...ฮึก มุกไม่เหลือใครแล้วนะ”

“พี่ให้มุกไปหมดเท่าที่พี่จะให้ได้แล้ว แต่ตอนนั้นมุกก็เลือกสิ่งที่ดีที่สุดของมุก พี่ก็ยอมรับ ไม่วิวยวาย พอตอนนี้ไอ้เหี้ยนั่นมันทั้งมุก มุกก็เลยจะกลับมาหาสิ่งที่ดีเท่าที่มุกจะหาได้อย่างนั้นเหวอครับ”

“...”

“มันไม่เหี้ยไปหน่อยเหวอมุก พี่ก็คนนะ พี่ก็เลือกได้รีเปล่าครับ คนแบบพี่ ไม่ต้องกลับไปกินอะไรซ้ำ ๆ เดิม ๆ หรือ พี่มีให้เลือกอีกเป็นโกดัง”

เขาพูดจบก็กระซอกแซกเรียวของหญิงสาวออกจากเอวก่อน จะผลักเธอถอยไปแล้วรีบเดินหนีไปที่รถทันที

‘พอกันที ความรักเฮงซวย!’

22.35 น.

31 ธันวาคม 25xx

@Z-club

~...รวมแก้วที่แล้ว แก้วนี้เป็นแก้วที่ร้อย
แก้วสุดท้ายของคืนนี้ ต้องใช้สองมือประคองไว้
แก้วที่แล้วฉันนั้นถือด้วยความกลัว

~ Behind the Mask คุณหมอกับ ช่วยถอดหน้ากากที! ~

ทำหลุดมือจนน้ำตามันหล่นไป
 แก้วนี้ต้องตั้งใจ นึกเรื่องที่แล้วมา¹

เหอะ... ‘มุกรักพีทม’...ต่อแหล่สินดี
 ‘มุกขอโทษ...มุกผิดไปแล้ว’
 จะผิดจะถูกก็เรื่องของมึงสิครับ จะกลับมาบอกกูทำไม!
 กร๊ิง!

หมอมหุ่มกระดกแก้วเหล้าอีกครั้ง เขานั่งแช่อยู่อย่างนี้ตั้งแต่
 ออกมาจากโรงพยาบาล ขับรถวนไปรอบ ๆ เมือง ทั้ง ๆ ที่คิดว่าจะ
 กลับไปนอนข้ามปีที่คอนโด แต่กลับต้องมานั่งกินเหล้าข้ามปีซะงั้น

~หมดไม่เหลือแล้วแก้วของสองเรา
 เหลือเพียงรอยร้าวที่ฝากไว้
 ฉันเสียเธอและเสียใจ
 เธอรักใคร่ไม่ใช่ฉัน~²

เพลงในร้านก็ช่างเปิดคลอได้ใจคนอกหักซะจริง ๆ วันวาเลนไทน์
 ตอนต้นปีก็นั่งร้องไห้ให้หมอนับหนึ่งได้นั่งปลดอบปนถมฤยไปที่นั่ง
 แล้ว แต่สิ้นปีแบบนี้คนมีภรรยาแสนดีแบบเพื่อนรักคงไม่ว่างมาปลอบ
 ผู้ชายอายุ 31 แบบหมอกิมหรือ...คนแพ้กี้ต้องดูแลตัวเองสินะ

~แก้วสุดท้ายนี้ ดื่มให้หัวใจ
 ที่ถูกลิ้มไปไม่มีชิ้นดี
 รักเราที่เคยมี มันไม่จริง~³

¹⁻³ เพลง ร้อยแก้ว โดยศิลปิน วาน ธนภฤต feat. กอล์ฟ ฟักกลิ้ง ฮีโร่

“มุกแม่งใจร้าย เทพีละจะกลับมาหาอีก เหี้ยยย!”

คุณหมอรูปหล่อที่ดึงดูดสายตาจากคนในร้านตั้งแต่ก้าวเข้ามา ถึงแม้จะใส่แค่เสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนส์ดำเข้ารูปแบบธรรมดา แต่นั่นกลับทำให้ร่างโปร่งมีเสน่ห์ได้ ไม่ใช่แค่เพราะหน้าตาหรือรูปร่าง แต่มีบางอย่างที่ทำให้เขามีเสน่ห์จนต้องหันมองซ้ำ ๆ

~...หนึ่งแก้วสุดท้าย เพราะรู้ว่าทนอีกไม่ไหว
 แก้วที่พบว่าปัญหาไม่ได้มากมาย แค่เธอหลอกฉัน
 แก้วที่สอนว่าความรักไม่ใช่ด้านเดียว...
 แก้วที่วางลงให้ไกลพ้นใจฉัน
 แก้วที่ฉันรู้ทัน เมื่อฉันไม่เหลือใคร...~⁴

พอ ๆ เขาจะไม่เศร้าแล้ว ยังไงก็ต้องลืมเธอให้ได้

“ปีหน้ากูจะหาคนใหม่ เอาแบบ หุ่นดี เอกซ์ เซ็กซี่ รวย ๆ จะได้ไม่ต้องมาเกาะกูกิน จะเอาแบบไม่เง่า เข้าใจกู ไม่เง่าแง่ง ถ้าแม่งหาไม่ได้แบบนี้ กูยอมโสดตลอดชีวิตเลยไอ้สัสสส”

หมอมุ่มแหกปากอยู่หน้าเคาน์เตอร์บาร์คนเดียว แม้ว่าจะมีคนมาขอชนแก้ว เขาก็ไม่สนใจ ทำแค่ปรายตามอง แล้วก็กระดกแก้วในมืออย่างไร้มนุษยสัมพันธ์

หมอมุ่มคิดว่าเขาควรกลับได้แล้ว ถึงจะอยากเมา อยากเสียใจแค่ไหน แต่เขาก็ไม่อยากจะกลายเป็นเหมือนหมา หรือเมากจนขาดสติให้ใครต้องสมเพช เพราะยังไง ชีวิตของเขาก็มีค่าเกินกว่าจะมาพุ่มพ่ายเพราะผู้หญิงคนเดียว

⁴ เพลง ร้อยแก้ว โดยศิลปิน ว่าน ธนภฤต feat. กอล์ฟ พัทพ์ กิ่ง ฮีโร่

พีบ!
“โธ๊ะ!”

ขณะที่เขาขยับตัวลุกลงจากเก้าอี้ทรงสูง มันกลับรู้สึกเหมือนเลือดทั้งตัวไหลลงไปกองที่เท้าทำให้เกิดอาการหน้ามืด ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ใช่คนคออ่อน แต่การที่กระดกหลาย ๆ แก้วแบบเพียว ๆ ไม่มีของกินเล่น นั่นคงทำให้เขามึนจนวูบได้เหมือนกัน แต่ก็ช่างโชคดีที่มีคนมาโอบเอวรับไว้ทัน ไม่งั้นมีหวังได้หน้าแตกพาดขอบโต๊ะแหง ๆ

“...ผมว่าหมอลดจอกกลับ”

เสียงทุ้มที่เคยได้ยิน เอ่ยกระซิบข้างใบหู จมูกโด่ง ๆ ตามแบบฉบับของสายเลือดตะวันตกเฉียดไปมาข้างแก้มเขา เขาเคยได้ยินมาเหมือนกันว่าตัวเองก็มีเสน่ห์ต่อเพศเดียวกัน เขาไม่เข้าใจหรอกว่าผู้ชายแบบเขาจะมีอะไรให้ผู้ชายด้วยกันเองมาชอบ

‘ถ้าอย่างนั้น...คุณคงต้องลอง’

“คุณ?...เซธ?...”

คุณหมอล่องยิ้มตาปรอยหวานจ๋าให้เจ้าของแชนที่โอบเอวเขาไว้ ที่จริงแล้วยืนฟังโอ้หล่อนี้แบบนี้สักแป๊บก็ตื่นะ รู้สึกเลือดที่ไหลตกลงไปมันสูบฉีดขึ้นมาถึงหัวแล้ว

“อย่ายิ้มแบบนี้”

“ทำไมเหอครับ...หมอยิ้มแบบนี้แล้วมันทำไมเหอ ยิ้มให้คุณไง...ไม่ชอบเหอครับ”

ทำไมละ ใคร ๆ ก็ชอบให้เขายิ้มนะ พี่พยาบาลบวอร์ดยังชอบแอบมองเพื่อ ๆ ตอนเขาแผลอยิ้มเลย แบบยิ้มจริง ๆ ที่ไม่ใช่ยิ้มการค้าฉะ พวกนักศึกษาแพทย์ในวงรารวก็ชอบแอบถ่ายรูปเขาแล้วเอาไปลงเพจหมอล้อบอกต่อด้วย ใคร ๆ ก็ชอบยิ้มของเขาละ

“หี...”

เสียงทุ้มกุดต่ำคล้ายจะปราม ทำไมกันล่ะ เขาทำอะไรผิด พอ ยืนนาน ๆ ก็เริ่มจะเมื่อย

‘ขอโอบคอกหน่อยละกันนะ...กูเมื่อย’

ร่างโปร่งในอ้อมแขนเลื่อนมือขึ้นมาโอบรอบคอของคนตัวสูง พลังซ้อนตาขึ้นมองแบบยั่วยวน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน เขาแค่อยากลองทำ เหมือนที่เคยถูกกระทำจากเหล่าสาว ๆ ที่ทิ้งเขา ไป...อยากเป็นฝ่ายกระทำบ้าง

“...”

“ผมว่าคุณดีมีไปเยอะแล้ว...ผมจะไปส่ง”

“อ้อ”

แทนที่จะได้ยั่วเขาทางสายตา แต่กลับต้องหลบตาเขาซะเอง ก็ในเมื่อดวงตาสีมรกตที่แวววับนั้นกลับจ้องตอบมาแบบนำหลงไหล ชะขนาดนั้น จะให้หัวใจดวงน้อย ๆ ขอมหอนไหวได้หรือครับ

หนุ่มลูกครึ่งพาร่างโงเงนของคุณหมอกคนเก่งมาถึงรถ Mercedes Benz สีดำคันหรู ก่อนจะจัดแจงทำให้นั่งแบบสบาย ๆ

“แล้วบ้านคุณอยู่ที่ไหนล่ะเนี่ย”

รถถูกสตาร์ทพร้อมออกตัว เมื่อร่างกายของคนเมาสัมผัสกับ เบาะนุ่มประกอบกับความเหนียวล้ามาทั้งวัน ก็ทำให้หมอกิมพร้อม จะหลับลงตรงนี้เลยทีเดียว

“อิม...ที่บ้านก็ไปปารีส...กันหมดแล้ว อิมมม...ที่คอนโดก็มี แต่ภาพของมุก...มุกอีกแล้ว...อ้อออ...มุก...”

คนซื่อๆเมื่อสักครู่คล้ายจะเข้าสู่ห้วงนิทรา เขาจึงทำได้แค่พูด พิมพ์เบา ๆ

“...”

เจ้าของนัยน์ตาสีสวยทำแค่เหลือบมองคนเมา พลังถอน

หายใจเบา ๆ ก่อนจะหายใจหอบแว็บ เมื่อคุณหมอตัดดีเอียงศีรษะมาฟัง
ตรงไหล่ของเขา แถมยังยกยิ้มอย่างพอใจ เหมือนเจตที่วางศีรษะที่
พอดีแล้ว

“ไว้ใจคนแปลกหน้ามากเกินไปรีเปล่า...คุณหมอ”

“งิมม...”

น้ำเสียงแผ่วเบาลงไป พร้อม ๆ กับสติที่ดับไปแล้วของคนเป็น
หมอ

“อืมมม”

เสียงครางเบา ๆ จากริมฝีปากหนานุ่มของคุณหมอมูไร่สตีเวน
เดียงคิงไซค์ของชายหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าเป็น ‘แฟนใหม่ของแฟนเก่า’

“อย่าเดินได้มัย”

คนหล่อบ่นอย่างเหนื่อยหน่ายขณะพยายามแกะกระดุมเสื้อ
เชิ้ตของคนเมาเพื่อเช็ดตัว ถ้าทิ้งไว้แบบนี้ก็คงจะนอนไม่สบายตัว
แน่ ๆ

“...”

“...”

เซธลากผ้าขนหนูชุบน้ำไปตามแผ่นอกสีนํ้านมเรื่อยลงมาถึง
หน้าท้องแบนราบ และชะงักลงเมื่อมือขาวเลื่อนมากุมมือของเขาไว้

“เซธ...”

เจ้าของชื่อตกใจนิดหน่อย เมื่อหมอมูมิปริ๊อตตามองเขาด้วย
สายตาที่เขาเองก็ดูไม่ออกว่าคุณหมอมูอยู่ในอารมณ์ไหน

“...คุณเลิกกับมุกทำไมวะ”

คนฟังขมวดคิ้วนิดหน่อย และเลือกจะเซ็ดตัวต่อไป ตั้งใจไม่ตอบคำถาม

“เหอะๆ”

คุณหมอมนุษย์เริ่มรู้สึกอารมณ์เสียเมื่อเจ้าของห้องทำเป็นเหมือนไม่ได้ยินเสียงเขา ร่วมกับฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ยังค้างในกระแสเลือด ทำให้การตัดสินใจใดๆ ไม่ผ่านการไตร่ตรองจากสมองทั้งนั้น

“!!!”

คนตัวขาวผลั๊กอกคนตัวใหญ่กว่าแล้วพลิกให้ลงนอนราบกับเตียง ก่อนจะเอาตัวไปร้องๆ ของตัวเองขึ้นไปคร่อมทับ

“คิดว่าตัวเองมีดีอะไรนักกริ๊ง...หยิ่งฉิบหาย!”

หมอกิมตะโกนใส่ร่างข้างใต้อย่างมีอารมณ์ ไม่จำเป็นต้องใส่หน้ากาก ในเมื่อสถานะของเขากับเซตตอนนี้ไม่ใช่ ‘หมอละและคนไข้’

ตากลมโตสีดำสนิทของคนตัวขาวที่บัดนี้เรื่อด้วยสีแดงเพราะพิษสุรา จ้องมองกับดวงตาสีเขียวมรกตของคนข้างล่าง จะให้มองก็ที่เขาที่ยังคงชื่นชอบตากู่นี้มากจริงๆ เขารู้ว่ามันเป็นสีพิเศษ เพราะมันสามารถเปลี่ยนจากสีมรกตให้กลายเป็นสีฟ้าใสได้ (Heterochromia Iridis) หากอารมณ์ของเจ้าของดวงตาเปลี่ยนไป เช่นตอนนี้...

“...”

“...”

หมอกิมเคลื่อนหน้าเข้าใกล้มากขึ้น มากจนเซตแอบหวั่น แต่เขาไม่ใช่มือสมัครเล่นที่จะอ่อนข้อแค่เพียงเพราะใครคนนี้ทำให้เขาประหม่าแบบที่ไม่เคยเป็น

“ถ้าคุณข้ามเส้นนั้นมา คินนี่ผมจะไม่หยุดแค่นี้จริงๆ”

เสียงหัมเอ่ยเตือน ทว่าคุณหมอมือชอบความท้าทายกลับฟัง แล้วรู้สึกว่่าเลือดในกายสูบฉีดพล่านไปทั่ว ยิ่งกระตุ้นให้เขาทำอะไร ไปแบบไม่คิดเลยสักนิด

“อ้อ”

ทันทีที่ริมฝีปากประกบกัน มือไม้ของคนทั้งคู่ก็เริ่มอยู่ไม่สุข หมอภิมกดเบียดริมฝีปากกับคนข้างล่างเหมือนกับจะหาไออุ่น คนถูกเร้าก็ไม่ยอมแพ้ สอดลิ้นเข้าไปรุกไล่กับเรียวลิ้นอย่างหยอกล้อ อารมณ์ของทั้งคู่ต่างกระเจิดกระเจิงและไม่มีทีท่าว่าจะมีใครอยากหยุดเลยสักนิด

“...ภิม”

เซธยันตัวขึ้นพลิกคุณหมอมือลงดีแนบกับเตียงและก้มมอง ใบหน้าที่ตริ่งใจนั้นอีกครั้ง คุณหมอมือคนหล่อหอบน้อย ๆ และจ้องตา เขากลับเหมือนกัน

“อ๊ะ!”

คนตัวเล็กกว่าเผลอกัดปากเมื่อมือหนาขยับบี้ยอดดอกอย่าง กลั่นแกล้ง ก่อนจะก้มหน้าลงรวลิ้นในแอ่งสะดือ ยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกบางอย่างที่เจ้าตัวไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้ต้องมารู้สึกกับผู้ชายด้วยกัน ‘ปล่อยเบลอเลยแม่’ ในเมื่อหยุดก็คงไม่ทัน งั้นก็ต้องไปให้สุด!

“อ้าา ยะ...อย่า”

หมอมือหนุ่มหลุดห้าม เมื่อใบหน้าหล่อลูกครึ่งนั้นเลื่อนลงต่ำไป ที่ความเป็นชายของภิม พลันปากที่เพิ่งบดเบียดกันมาก็ครอบครอง ร่างกายเขาไปแล้วทั้งหมด!

ขนาดแฟนสาวของเขาคนก่อน ๆ ยังไม่ค่อยกล้าจะทำให้เลยนะ!

“อ้าา”

เสียงนำอายุร้องครวญพลางตื่นเร็วเมื่อถูกแรงจิ้งหะวะ ลื่นร้อน
หยอกดูตคุณเล่นกับร่างกายเขาจนแทบทนไม่ไหว มีขาวสอดจิกลง
ไปที่กลุ่มผมสีดำป็นสีเทาควันบุหรี่ของคนตัวโต คล้ายไม่มีความรู้สึก
ใด ๆ อื่นเลยนอกจากความเสียวซ่าน พลันเกิดเป็นความสุขและ
วาบหวามอย่างบอกไม่ถูก

“อ๊ะ อ้ออออ คุ...คุณ อ้อ!”

มือบางจิกลงกับผ้าห่ม บิดตัวไปมาเมื่อใกล้ถึงจุดหมาย

‘เก่งเกินไปแล้ว!’

“ฮึ!”

ภีมกลั่นสะอึกเมื่อถูกแรงจิ้งหะวะจนเขาแทบจะทนไม่ไหวอีก
ต่อไป

“พะ...พอ พอแล้ว...อ้อออ”

นัยน์ตาที่ถูกเปลี่ยนเป็นสีฟ้าใสจ้องสบกับตาสีดำคูโตอย่างมี
เสน่ห์และเชิญชวน เหมือนทั้งคู่ต่างตกลงไปในกับดักของกันและกัน
ในทันที

“อ้าาาา!”

เขาแทบกรี๊ดร้องเมื่อน้ำสีขาวพุ่งทะยานออกมาเลอะฝ่ามือ
ของชายหนุ่ม

“หึ”

หมอหนุ่มไม่อยากสบตากับสายตาเจ้าเล่ห์นั้น เขาเสมองไป
ทางอื่น หายใจหอบถี่เหมือนไปวิ่งรอบสนามกีฬา มา 30 รอบ

“...”

เจ้าของห้องมองมาที่เขาอย่างหลากหลายอารมณ์ แต่หนึ่งใน
อารมณ์ที่ภีมรู้สึกคือ เซรกกำลังชมอารมณ์บางอย่างไว้ แต่เขาก็เลือก
ตัดใจแล้วหมุนตัวเดินเข้าห้องน้ำไป

‘อ่าว?’ ก็มขมวดคิ้วน้อยๆ อะไรกัน จะให้เขาเอาเปรียบ
อีกฝ่ายแบบนี้คงไม่ดีมัง

เซธเดินกลับมาอีกครั้งพร้อมกับหยิบผ้าขนหนูและกะละมังใบ
เล็กมาเช็ดตัวให้หอมกิมที่สร้างมาแล้วจริงๆ แถมนบริการเปลี่ยน
ชุดนอนให้อีกต่างหาก

“เอ่อ...”

เซธไม่พูด ไม่ถาม และไม่ตอบอะไร ก่อนจะคว้าผ้าเช็ดตัวและ
เดินเข้าห้องน้ำไปอีกครั้งเพื่อจัดการตัวเอง

‘อะไรอะ? นีร่างกายกุ่มันทำให้เขาหมดอารมณ์เลยหรออะ
หรือว่ามันไม่ชอบมีอะไรกับผู้ชาย ก็มันอ่อนก่อนอะ ไม่ได้นะเว้ย!
อย่างนี้มันหยามกันชัดๆ กูไม่ใช่พวกเอาเปรียบใครนะ กูไม่ยอมเสีย
น้ำคนเดียวแน่ๆ’

... ..

...

จนเวลาผ่านไปสักพัก เมื่อเซธเดินออกมาจากห้องน้ำพร้อม
กลิ่นกายหอมฟุ้ง เขาเดินไปเปลี่ยนเป็นชุดนอนก่อนจะทิ้งตัวลงนอน
ข้างๆ คุณหมอบ โดยเว้นระยะห่างไว้พอสมควร

พรีบ!

ผู้ต้องการความยุติธรรมพลิกตัวขึ้นมาคร่อมคนยอมเสียเปรียบ
อีกครั้ง ดวงตากลมโตจ้องนึ่งที่นั่นตาสี่สวยภายใต้ร่างโปร่งบาง
ของคุณหมอบ

“คุณควรนอน”

คนข้างล่างเอ่ยเนิบนาบ เขาไม่อยากจะให้คุณหมอบเหนื่อย อีก
อย่างเขากลัวว่าเมื่อตื่นมาในตอนที่คุณหมอบมีสติกว่านี้ คุณหมอบอาจ
จะรู้สึกแสบกับเรื่องที่เขาทำลงไปในครั้งนี้

“...ไม่อยากเอาเปรียบ”

“หึ”

*‘โอ้คุณหมอม! แคนี่คุณก็จะไม่ไหวแล้วนะ อยากจะปลุกเสือให้
มาขย้ำอีกรึยังไง คิดจริง ๆ เหรอว่าถ้าเริ่มแล้วมันจะหยุดได้ง่าย ๆ
นะ! บอกเลยว่ายันเช้าแน่ ๆ’*

“ให้ผมช่วยนะ”

เสียงแหบของคนตัวขาวเอ๋อเบา ๆ เอาจริง ๆ พอเริ่มมีสติ
หมอกก็ไม่ว่าจะเริ่มยังไงเหมือนกัน ผิดกับเจ้าคนตัวโตกว่าที่เริ่มลုပ်ได้
สะโพกเขาอย่างหยอกล้อ ‘...ก็ถ้าเหยื่อยอมให้กิน แล้วเสือไม่กิน ก็
คงจะเสียมารยาท’

คุณหมอนิ้มตัวลงไปบิดเปียดจับกับคนใต้ร่างที่เพยอปากกรอ
อย่างเต็มใจ

“อ้อ...”

‘จวบแก่งเป็นบ้า’ แค่นี้เท่านั้น หัวสมองของคนคิดมาก
ก็ขาวโพลน แทบไม่มีอะไรในหัว ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตาม
สัญชาตญาณ

“ฮะ!”

รู้ตัวอีกที ร่างของทั้งคู่ก็เปลือยเปล่า คนเริ่มรูกกลับถูกพลิก
ตัวกดคว่ำหน้ากับเตียง คนช้ำชองกว่าก้มหน้าลงสุดกลิ่นประจำตัว
ที่ซอกคอขาวของคนเป็นหมอม ลากจวบเรื้อยต่ำลงจากคอ...ป่า...
หัวไหล่...กระดุกสันหลัง...สะโพกขาว...

“อaaa”

คนข้างล่างครางแทบไม่ได้ศัพท์ เมื่อรู้สึกถึงนิ้วที่ค่อย ๆ สอด
เข้ามาที่ช่องทางสีสวย คุณหมอมพยายามใช้ความรู้ที่มีมา ตามหลัก
ทฤษฎี ค่อย ๆ ฝอนคลายตัวเองเพื่อไม่ให้เจ็บ...สุดท้ายต่อให้คิดมาก

แค่นั้น ร่างกายก็เป็นไปตามอารมณ์อยู่ดี

“อ๊าา”

เรียวนิ้วที่ค่อย ๆ ขยับพร้อมกับลมหายใจอุ່นรดข้างกกหูยิ่ง กระตุ่นอารมณ์

“อ๊ะ...อ๊าา”

เมื่อช่องทางพร้อม ของแข็งขนาดใหญ่ก็ค่อย ๆ สอดเข้ามา แทนที่ คุณหอมแทบตาเหลือก รู้สึกคับแน่นไปหมด

‘อันนี้ขนาดมันเป็นแค่ลูกครึ่งนะ ถ้ามันมาเต็มทั้งลูก ภูคงแหกตายแน่ ๆ!’

“อืมมม”

ร่างหนาครางเสียดต่ำในลำคอขณะค่อย ๆ หยัดสะโพกเข้ามา คุณหอมพยายามผ่อนคลายและขยับช่องทางให้ช้า ๆ ช่วยคนข้างบน

“อ๊ะ!”

ร่างสูงกัตเบา ๆ ที่ป่าขาวของคนข้างล่างเมื่อเขาเองกลับรู้สึกเสียวจนแทบจะเผลอขึ้นสวรรค์ไปก่อน ‘...คับ’ เซทค่อย ๆ ขยับสะโพกเริ่มบรรเลงช้า ๆ เมื่อทุกอย่างเริ่มลงตัว

“อ๊าา”

ริมฝีปากอืมครางไม่หยุดเมื่อความรู้สึกมันมากเกินไปจนจะกัดขมไว้ได้ นีมันเสียวเกินไปแล้วนะ!

เซทจับคุณหอมหันหน้ามารับสัมผัสจากจูบเร้าร้อนอีกครั้งและอีกครั้ง อารมณ์ของคนทั้งคู่ทั้งร้อนแรงและเริ่มดูเดือด รอยแดงเกิดขึ้นทั่วทั้งร่างของสองคน

“อะ...อืมมม”

คนตัวขาวถูกจับขึ้นคร่อมแล้วเริ่มบรรเลงเอง เซทแค่อยาก

แกลัง แต่ใครจะไปคิดว่าคุณหมอมจะมีอารมณ์ร่วมไปด้วยขนาดนี้
ทำเอาเขาเผลอจิกเล็บลงไปทีสะโปกนุ่นขาวแน่น ๆ นั้น

พายุอารมณ์ใหม่เข้าไปใส่เขาทั้งคู่ แทบไม่รู้สึกละไรนอกจาก
ความเสียวซ่าและเสียงเรียกร้องให้กระทำซ้ำ ๆ

“อืมมม”

“อ๊ะ...เซธ มะ...ไม่ไหว...แยก ๆ”

คุณหมอกล่าวเสียงสั้น เมื่อรู้สึกว่สวรรค์ตรงหน้ามันใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

“เรียกชื่ออีกที...ได้มั๊ย...Please”

คนข้างบนเร่งจังหวะอีกครั้งพลางมองลงมาที่นุ่นมลุกครึ่งด้วย
ดวงตาวหวานเชื่อมคล้ายจะย้วยวนให้ลุ่มหลง

“...อะ ซะ...เซธ”

“เซเธิร์น ชื่อผม...”

เขายังคงขยับสะโปกกระแทกอย่างต่อเนื่อง ทำเอาคนข้างบน
แทบอยู่ไม่สุข

“ซะ...เซเธิร์น! มะ...ไม่ไหวแล้ววว”

คนตัวสูงราวกับรับรู้ พลิกร่างข้างบนให้หันนอนหงาย กดหน้า
ลงไปจูบอย่างรุนแรง เม้มงับที่ซอกคออีกครั้ง ขยับแกนกายเข้าออก
เร็วเร็วส่งท้ายอีกสักพัก

“อ้อ ๆ ๆ อ๊ะ ๆ”

ตาสีฟ้าใสจากการเปลี่ยนสีมอกลึกเข้ามาหาคนตาสีดำสนิท
คล้ายมีความหมายบางอย่างที่วาบหวามกว่า จนคนถูกมองอ่อน
ระทวยอย่างเป็นสุข ‘เซ็ทซีเป็นบ้า’

“แยก...ซะ...เซธ...”

“...”

ร่างหนาหลับตาอย่างกั๊กันอารมณ์ เมื่อตัวเขาเองก็เริ่มจะทน
ไม่ไหวแล้วเหมือนกัน เขายับข้ำ ๆ เน้น ๆ อย่างรู้จุด จนสุดท้าย
น้ำรักของทั้งคู่ก็พวยพุ่งออกมาพร้อม ๆ กัน

“อ้าาาาา”

ความอุ่นร้อนวาบ ฉาบทั่วทางเดินของคุณหมอ คนข้างบน
โน้มตัวลงมาจับซับเหงื่อที่หน้าผากขาวของภิม ทั้งคู่ต่างเหนียวหอบ
จากกิจกรรมเข้าจังหวะ ต่างฝ่ายต่างรู้สึกดีแบบแปลก ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่
คิดว่าชีวิตจะมาถึงจุดนี้ได้จริง ๆ ยิ่งกับคนที่เจอกันแค่สามครั้งด้วย
แล้ว... บ้าไปแล้วแน่ ๆ อะไรของภูวะเนี่ยไอ้ภิม!

... ..

...

ตอนนี้คุณหมอผู้ต้องการความยุติธรรม เมื่อได้ความเท่าเทียม
แล้วก็หลับไปอย่างหมดแรง หลังการแลกเปลี่ยนของเหลวครั้งที่สี่
หมดลง ทั้ง ๆ ที่เซรพยายามหยุดตัวเองแล้ว จะโทษเขาฝ่ายเดียวก็
ไม่ถูก ในเมื่ออีกฝ่ายก็สมยอมนี่นา อีกอย่างเจ้าคนตัวขาวที่นอน
หลับปุ๋ยนี่สิ น่าหลงใหลเป็นบ้า มันทำให้เขารู้สึกดีและแปลกใจใน
คราวเดียวกัน คุณหมอไม่ได้เียนซาเหมือนหน้ากากเลยสักนิด
เหมือนพระอาทิตย์ในหน้าหนาวมากกว่า มันสดใส อบอุ่น งดงาม
ไม่ได้ทำให้รู้สึกร้อนจนแห้งแล้ง ไม่ได้เยือกเย็นจนเหน็บหนาว คุณ
หมอตัวขาว...ช่างลงตัว

“...จ๊ีบ”

ตาสีมรกตเบิกกว้างเล็กน้อยอย่างตกใจในสิ่งที่ตัวเองเพิ่งทำ
ลงไป ‘ภูต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ’ ตามดมสวยมองหน้าผากเนียนของคนใน
อ้อมแขนที่ตัวเองเพิ่งประทับจับลงไป

“ฝันดีนะคุณหมอ...สวัสดิ์ปีใหม่ครับ”

~ Behind the Mask คุณหมอครับ ช่วยถอดหน้ากากที! ~

“...”

คุณหมอผู้หลับใหล ตอนนี่คงไม่รู้สักถึงเสียงหัวใจของใครอีก
คนที่ทั้งเต้นเร็วและส่งเสียงดังอย่างที่เจ้าของไม่รู้ตัวเลยสักนิด
ตอนนี้มีเพียงเขาและคนข้างกายที่กำลังโอบกอดกัน ซ้ำมผ่าน
วันใหม่ของปีใหม่ไปด้วยกัน

04.28 น.

~Rrrrrrrr~

มือขาบางของศัลยแพทย์หนุ่มค้นหาเครื่องมือสื่อสารที่
ถือว่าเป็นอุปกรณ์สำคัญต่ออาชีพเขาทีเดียว

“ครับ”

คุณหมอนิวหน้านิดหน่อย เมื่อรู้สึกเจ็บแปล๊บหนัก ๆ ที่
บั้นท้าย เมื่อสติมา ภาพเมื่อคืนก็ประเดประดังเข้ามาเช่นกัน จนเขา
ต้องหันขวับไปมองคนหุ่นกำยำผิวขาวตามแบบฉบับหนุ่มเมืองผู้ดี
ที่นอนหลับตาพริ้มอยู่ข้าง ๆ

‘น้ำหนักนั่นได้ฉิบหาย’

[หมอกิมคะ มีเคสด่วนเข้าค่ะ พอดีว่าหมอแทนกับหมอเก่ง
ติดเคสทั้งคู่เลย ตอนนี้อยู่ห้องผ่าตัดว่างแล้ว เตรียมทุกอย่างเสร็จแล้ว
ค่ะ คุณหมอจะมาถึงในอีกกี่นาทีคะ]

“...”

เฮ้อ! หมอภิมถอนหายใจหนัก ๆ ต่อให้เขาจะว่าง แต่ยังไงมันก็ไม่ใช่ความว่างที่แท้จริงหรอก ในเมื่อเขาไม่มี ‘ภาระ’ แบบที่คนอื่นมี ดังนั้นในวันหยุดที่ถึงแม้จะไม่ต้องไปทำงาน แต่ถ้ามีเรื่องฉุกเฉิน เขาก็คือรายชื่อแรก ๆ ที่จะถูกโทร.ตามอยู่ดี

“ไม่เกินครึ่งชั่วโมงครับ”

หมอภิมถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะค่อย ๆ ก้าวลงจากเตียงอย่างกลัวคนข้าง ๆ ตื่น และรีบหาเสื้อผ้ามาใส่ ดินะที่เจ้าคนที่กระทำซ้ำเราเขามันลูกมาเช็ดตัวทาแป้งให้เขาเมื่อคืน ตอนนี่เลยสบายตัวหน่อย ๆ

‘ค่อยไปอาบน้ำที่ OR ละกัน’

[คะ]

เมื่อพยาบาลห้องผ่าตัดวางสายไป เขาก็พาตัวเองมาถึงประตูห้องพอดิ ทบทวนข่าวของของตัวเองอีกครั้ง ฤกษ์แจรดยังอยู่ในกระเป๋ากางเกง แต่รถคงยังอยู่ที่ร้าน ก็เมื่อคืนเขามากับเจ้านั้นนี่ละ งั้นตอนนี้เขาคงต้องพึ่งพาระบบขนส่งสาธารณะนะสิ!

‘คงไม่ต้องมีโพสต์อิทหรือจดหมายอะไรบอกหมอนั้นหรอกมั้ง มันก็แค่ One Night Stand ทั่ว ๆ ไป แต่ครั้งนี้เปลี่ยนจากสาวสวยมาเป็นหนุ่มหล่อลูกครึ่ง...แค่นั้นเอง’

“งไอ้ภิม”

ร่างสูงใหญ่ของแพทย์รุ่นพี่ในชุดผ่าตัดสีฟ้าเอ่ยทักทายแพทย์รุ่นน้องที่นั่งเอนตัวอยู่บนโซฟาหน้าห้องผ่าตัดอย่างเหน็ดเหนื่อย ก่อนที่ตัวเขาเองจะทิ้งตัวลงเอาหัวพิงเบาะสภาพไม่ต่างจากรุ่นน้อง พลังกระซกหน้ากากอนามัยออกจากไบหน้าหล่อคมมันน้อยอย่างเห็น้อยหน้า

“หวัดดีปีใหม่ครับพี่แทน”

หมอภิมยกมือไหว้รุ่นพี่อย่างอ่อนแรง *‘ทำไมต้องมาต้อนรับปีใหม่ด้วยการผ่าตัดเอาลูกกระสุนออกให้วัยรุ่นผู้คึกคะนองด้วยเนี่ย!’*

“ฮ่า ๆ ดูมึงทำหน้าดิ เสียดายวันหยุดนักขัตฤกษ์งี้”

หมอแทนเจ้าของใบหน้าคมสันภายใต้แว่นสายตาที่ช่วยทำให้เขามีภาพลักษณ์เป็นคนสุภาพตามแบบฉบับหมอ ๆ ทั้งที่ความจริงแล้ว... *‘ไอ้พี่แทนแม่งจัญไร’*

“ก็ไม่เท่าไรหรอกพี่ แต่มันเหนื่อยนะสิ โคตรอยากนอน”

หมอภิมพูดไปก็อ้าปากหาวหวอด ๆ ไป ทำให้คนอายุมากกว่าต้องยืมขา ก็เจ้ารุ่นน้องคนนี้ชอบทำตัวเนียบ ๆ แอ็บดู แต่ดูมันตอนนี้สิ ผมหน้าม้ายาว ๆ ที่ปรกติมันจะเซตปิดไปข้างหลังแบบที่ทำให้มันดูมีมาดคุณชาย บัดนี้กับฟูซี้โด้โด้ไปมาเหมือนยอดหญ้า แต่ถึงยังไง มันก็ยังคงดูดี ดูละมุนตามแบบฉบับของมันอยู่ดี

“นั่นมึงก็กลับไปได้แล้วละ เดี่ยวกูก็ลงเวรแล้ว กูคิดถึงเมียไวยยย! ปานนี้แม่งหนีกูไปกับผัวฝรั่งแล้วมั้ง ฮ่า ๆ ๆ”

คนที่กำลังอ้าปากหาวอยู่มีสะดุดเล็กน้อย เมื่อได้ยินประโยคแปลก ๆ จากคนเป็นพี่

“อะไรวะพี่”

หมอภิมเอียงคอสงสัย *‘อะไรฝรั่ง ๆ นะ’* ช่วงนี้ดูเขาจะมีความหลัง (หรือประตูหลัง) กับพวกชาวต่างชาติซะจริง

“ก็เมื่อคืนเมียกูไปเที่ยวผับกับเพื่อนเค้าอะดิ เห็นส่งรูปมาแกลังกูด้วยว่ากำลังจะหยอดหนุ่มฝรั่ง...”

“...”

“แต่แม่งฮาเว้ย! ไอ้ฝรั่งนั่นเสือกเดินไปกอดรัดพิดเหวี่ยงกับ

หนุ่มหล่อที่นั่งโตะใกล้ ๆ กันเขี่ยย...ซ่า ๆ เมียกูแม่งนกเลย”

‘แม่งคูน ๆ เสมือนกูอยู่ในเหตุการณ์’ คิวหมอกิมกระตุกยิก ๆ รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ แปลก ๆ

“ละ...แล้วพี่เห็นหน้าไอ้ฝรั่งกับหนุ่มนั่นปะ”

“มึงคิดว่าถ่ายรูปในฉบับมีด ๆ นี้กูจะเห็นอะไรวะ เมียกูแค่โทร. มาเม้าท์บอกว่าแม่งหล่อเลือดสาดกันทั้งคู่อะ...ซ่า ๆ ๆ ป่านนี้คงซุกทองกันเพลินละมึง”

‘ซุดเหี้ย! ไรละพี่ กูก็มายืนขาแข็งสะโพกกระทบหน้าห้องผ่าตัดกับมึงอยู่นี่ไง!’

“เอ๊ะ! มึงถาม‘ไร’นักหนาอะกิม หรือเดี๋ยวนี้มึงสนใจแนวนี้?”

หมอกแทนถามพลางหรีตามองรุ่นน้อง ถ้าเจ้ากิมมันจะเปลี่ยนรสนิยมจริง ๆ เห็นทีสาว ๆ คงจะออกหักกันเป็นแถบ ๆ

“ผมว่าถ้าพี่ไปซ้ากว่านี้อีกสักเจ็ดวิ เมียพี่ได้ผิวใหม่จริง ๆ แน่”

คนหล่อพูดพลางลุกขึ้นยืนเต็มความสูง หมุนตัวเดินไปห้องแต่งตัว โดยไม่สนใจคนข้างหลังอีก

“เฮ้อ! ไอ้สาสสส ก็มึงถามกูอะ!”

คนเป็นที่ทิ้งหางเสียงก่อนจะสะบัดตุตเดินตามคนอายุน้อยกว่าไปเปลี่ยนชุดบ้าง

คุณหมอกผู้มีชีวิตประจำวันหลังจากโสดก็มีแค่ นอน ตื่น

OR ราวน์วอร์ด OR กินข้าว ราวน์วอร์ด นอน วนไปวนมาอยู่แค่นี้ เค้าเคยคิดด้วยซ้ำว่าจะขายคอนโดแล้วกลับมาอยู่หอพักแพทย์ของโรงพยาบาลซะให้รู้แล้วรู้รอด ไหน ๆ ชีวิตนี้ก็ไม่คิดว่าจะได้มีครอบครัวจริงจิงแล้วนี่นะ

หมอกิมคิดอะไรไปเพลิน ๆ ขณะเดินราวน์คนเดียวไปตาม

ห้องพิเศษที่เขาดูแล ก็แห้งดี วันหยุดแบบนี้ ไม่มีพวกนักศึกษาแพทย์มาราวนกับเขาหรอก

“แผลของคุณลุ่ดีแล้วนะครับ แต่ก็ต้องระมัดระวังเวลาไอ เจ็บ เบ่ง หรือขณะก้มตัวยกของนะครับ ยังไงก็ขอให้งดพวกเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือกิจกรรมที่ต้องออกแรงมากๆ ไปก่อนนะครับ”

หมอภิมส่งยิ้มให้คุณลุ่ที่นอนยิ้มส่งสายตาสลึมคุณหมออยู่บนเตียงผู้ป่วย

“ลุ่ชอบใจหมอมาก ๆ เลยนะ นี่ยัยน้ำลูกสาวลุ่เอง เป็นแม่ศรีเรือนมากเลยนะหมอ ถ้าหมอไม่รังเกียจก็อยากจะให้รับไว้พิจารณาหน่อยนะ”

โถ่! คุณลุ่พูดเหมือนตัวเองต่ำต้อย ทั้งๆ ที่เขาคือส.ส.ที่มีชื่อเสียง แถมยังเป็นผู้มีอิทธิพลทางการเมืองคนหนึ่งที่เดียว

“...”

หมอภิมทำแค่อยิ้มและค้อมศีรษะลงน้อย ๆ ก่อนจะส่งยิ้มให้หญิงสาวหน้าสวยจัด ที่แต่งตัวไม่ได้ดูเรียบร้อยหรือแม่ศรีเรือนแบบที่คุณลุ่ว่าเลยสักนิด *‘แซ่บกว่านี้ก็พริตตี้ละน้อง!’*

“หมอขอตัวก่อนนะครับ”

ภิมยิ้มแล้วยกมือไหว้คนป่วยอีกครั้งก่อนจะรีบสาวเท้าเดินออกมา

‘แหม! ฝากลูกอย่างกับจะฝากขนม ถ้ามกูรียังว่าอยากได้มั๊ย’

คนสอดคิดพลางจัดระเบียบทรงผมอีกนิดหน่อย เมื่อเข้าเขารับมาเข้าเคสผ่าตัด เลยไม่ได้เซตผม เปลี่ยนชุดหรือกลับคอนโดตัวเองเลย ดินะที่มาอาบน้ำเปลี่ยนชุดที่ห้องแต่งตัวในวอร์ด แคมคอนโดเจ้าฝรั่งนั่นก็ค่อนข้างจะไกลจากโรงพยาบาลพอสมควร ก็ดีละนะ จะได้ไม่ต้องมาพัวพันกันอีก เขาอยากจะปล่อยให้เรื่องราว

ระหว่างเขากับเจ้าแฟนใหม่ของแฟนเก่ามันเบลอ ๆ ไปแบบนี้ล่ะ
'อะไรเล่า คนเมาทำอะไรก็ไม่ผิดนี่หว่า'

“คุณน้ำแปลสะอาดดีแล้วนะครับ ถ้ายังงัยรอให้ใช้ลงก่อน
ละกันนะครับถึงจะกลับบ้านได้ หมอต้องแน่ใจก่อนว่าคุณน้ำจะหายดี
ไม่ติดเชื้อแทรกซ้อนครับ”

หมอมิยอมให้ผู้ป่วยห้องสุดท้าย เธอเป็นหญิงมีอายุที่หน้าตา
ดูอ่อนกว่าวัย ภูมิฐาน เพราะมีคนรับใช้นั่งหน้าสลอนกันอยู่เต็ม
ห้องบ่งบอกว่าไม่ใช่คนธรรมดาแน่นอน แต่ก็แปลกที่ดูเหมือนจะไม่มี
ญาติพี่น้องมาเยี่ยมเลย

“ขอบคุณมากเลยนะคะหมอมิภัทร น้ำไม่รู้จักตอบแทนยังไง
เลย ถ้าไม่ติดว่าน้ำมีลูกชาย น้ำคงยกตัวเองให้เป็นของคุณหมอไป
แล้วล่ะค่ะ”

คนมีอายุพูดติดตลก เธอเป็นผู้ป่วยที่หมอมิรู้สึกดี ไม่อึดอัด
และไม่ได้ใส่หน้ากากเข้าหา เพราะคุณน้ำคนนี้ค่อนข้างคล้ายกับคุณ
แม่ของเขา 'เฮฮาเหมือนกัน'

“จ้ะคุณนายก็ยกคุณหนูให้คุณหมอไปสิคะ เหมาะสมกันจะ
ตาย หล่อกันทั้งคู่เลย อี ๆ”

พี่คนใช้นัมเบอร์วันหันไปคุยกับคุณน้ำพลางหัวเราะคิกคักกับ
พี่คนใช้นัมเบอร์ทู่ ฮะ!? คนเราจะยกลูกให้ใครได้ง่าย ๆ ขนาดนั้นเลย
เหรอกครับ

“นั่นสิ! จันละอยากได้คุณหมอมาเป็นลูกชายอีกคนซะจริง ๆ
นะ”

คนป่วยในความดูแลของหมอมิก็หันไปตอบคนใช้แบบเห็นดี
เห็นงามด้วย

“ฮะ ๆ ถ้ามีลูกชายคุณน้ำก่อนดีมั๊ยครับ”

หมอมิส่งยิ้มอ่อนโยนให้คนสูงวัยกว่า แต่ในสายตาคนมองแล้วมันยิ่งน่าหลงใหลซะจริง ๆ ก็คุณหมอมาดหนึ่งนี่ดี นาน ๆ ทีจะยิ้มให้เห็น พอได้ยิ้มที่นั่นละ นามองซะจนอยากเก็บกลับบ้าน

“ลูกน้ำก็ต้องตามใจน้ำสิจ๊ะ คุณหมอน่ารักขนาดนี้คงจะมีแต่คนอยากได้ไปเป็นเขยนะสิ ไม่ได้นะ ๆ น้ำจอมอไวให้ลูกชายแล้ว”

คนป่วยพูดพลางทำหน้าจริงจัง หมอมิทำได้แคื่อยิ้มและเออออกไปตามน้ำ *‘เอาที่คุณน้ำสบายใจเลยครับ’*

“ถ้าฉันคุณน้ำก็ต้องตกลงกับลูกชายเองนะครับ...ถ้าลูกคุณน้ำโอเค ผมก็โอเคครับ ฮ่า ๆ ๆ...ผมขอตัวก่อนนะครับ”

คุณหมอสั่งยิ้มให้ทุกคนในห้องพร้อมกับยกมือไหว้คนอาวุโสสุดแล้วเดินออกจากห้องมา

‘ผู้ชายที่ไหนจะอยากให้แม่ตัวเองหาเมียที่เป็นผู้ชายด้วยกันให้ล่ะครับคุณน้ำ’

ถ้าคุณนายพรพรรณแม่ของหมอมิจับเขาแต่งงานกับผู้ชายที่ไหนไม่รู้ เขาก็คงอาละวาดบ้านแตกเหมือนกัน

หมอมิบิดตัวไปมาแก้มือยนิตน้อยขณะเดินไปตามทางเดิน วันนี้เขาคงต้อง Off ตัวเอง กลับคอนโด อาบน้ำ นอนให้มันคุ้มกับวันหยุดที่เขามีซะหน่อย

“...”

“...”

ตากลมโตสีดำสนิทเบิกกว้างขึ้นอีกนิดเมื่อคนที่กำลังเดินสวนเขามาทางนี้ คือคนเดียวกับที่นอนอยู่ข้าง ๆ กันเมื่อเช้า

“ทำไมไม่ปลุก”

คนตัวสูงกว่าพูดราบเรียบ ตาสีสวยจ้องมองมาที่หมอมิหนุ่มที่

สภาพคู่อิดโรย แต่นั่นแหละ คนมองกลับรู้สึกว่าคุณหมอดูเป็น
ธรรมชาติกว่าทุกวันซะด้วยซ้ำ

“คะ...คือ ผมถูกโทร.ตามด่วนนะ”

แล้วทำไมคุณหมอต้องพูดตะกุกตะกักด้วยเนีย ไม่ได้ทำอะไร
ผิดสักหน่อย ทำเหมือนคินนั้นไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนพวกเขา
ไม่รู้จักกันไม่ได้เหวอวะ

“อืม แล้วหายเจ็บแล้วเหวอ”

เจ้าลูกครึ่งพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเอียงคอมองคนตัวเล็กกว่า
แบบสำรวจทั่ว ๆ ร่าง พลันสายตาก็หยุดมองลงตรงชอกคอขาว ชูด
ผ้าตัดสีฟ้าคอวีนี่ถึงจะใส่กาเวนส์สีขาวตัวยาวคลุมทับก็ไม่ได้ปกปิด
ร่องรอยสีกุหลาบเลยสักนิด...หมอกล้าใส่ชุดนี้เดินราวน์เวิร์ดจริง ๆ
เหวอเนีย...เพียงแค่คิดว่าคนตัวขาวเบลอแค่ไหน รอยยิ้มเจ้าเล่ห์
ก็ปรากฏจากริมฝีปากของหนุ่มลูกครึ่งทันที...คุณหมอน่ารัก

“พะ...ผม ผมขอตัวก่อนนะ”

ให้ตายเถอะ! ยิ่งเห็นหน้าหล่อ ๆ ของเจ้านี้ ก็ยิ่งนึกถึงเรื่องเมื่อ
คืนซะจริง ๆ *‘ไอ้กิมนะไอ้กิม อะไรจะปล่อยเบลอได้ขนาดนั้นวะ’*

หมัม!

ตัวคุณหมอแทบปลิว เมื่อคนหุ่นดีที่เมื่อคืนกิมได้สัมผัสไปทุก
มัดกล้ามเนื้อนั้นคว้าเอวแล้วลากเขาไปในทางที่เพิ่งเดินจากมา

“คุณจะมาหมอบไปไหนนะ ปล่อยนะครับ!”

“ไปหามัม”

“มัม?”

คุณหมอในอ้อมแขนเอียงหน้าแง ๆ มัมอะไรของมัมวะ มัม
ลาโคนิค? เฮ้ย! ที่นี่มีมัม ลาโคนิคมาแอดมิทด้วยเหวอ แต่หมอง่วง
มาก ๆ เลยทำยังไงดี พี่มัมก็พี่มัมเถอะ แต่ตอนนี้หมอง่วง ปล่อยกั!

จะไปนอนนนนน

“อือ”

“เฮ้ย! ปล่อยหมอนะครับ หมอนจะกลับแล้ว”

คุณหมอยังคงตื่นไม่หยุด เขาก็เป็นผู้ชายนะ ถึงจะไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย แต่ก็ไม่ใช่คนอ่อนแออะไรว้ายยย! จะมาลากเอาๆ แบบนี้ก็ไม่ถูกมั้ง

“เดี๋ยวจะไปส่งเอารถ ลืมไว้ที่ร้านไม่ใช่หรอ”

เซทกั่มหน้าลงมากุ้ยกับหมอนนุ่ม เพราะว่าเขาจะยอมหยุดตื่นเพราะนี่เซทเองก็เริ่มจะเหนื่อยแล้ว ก็คุณหมอนี่ไม่ใช่หนุ่มตัวเตี้ยร่างบางสักนิด ออกจะสูงโปร่งชะด้วยซ้ำ

“หมอนไปเอาเองได้ครับ”

หมอนกั่มยังคงพยายามจะแกะตัวเองออกมา แต่เหมือนกับว่าเขาจะไม่หลุดง่ายๆ เลย ถ้าเจ้าหนุ่มลูกครึ่งนี้ไม่ยอมปล่อย

“กั่ม...”

“...”

“จะไปส่ง แต่ตอนนี้ไปหามั่ม แป็บเดียวเองครับ”

“...”

“โอเค นะครับ”

“อะ...อืม”

ไม่ให้โอเคได้ไงวะ แม่ง! อยู่ดี ๆ ก็กั่มหน้าลงมาซะใกล้ แถมยังกระชับตัวเขาไปชิดจนแทบจะจมอกอยู่แล้ว บางทีเขาก็สงสัยนะว่าเจ้าหมอนี่สูงเท่าไร คุณหมอนสูงตั้ง 180 ยิ่งแค่คางมันเลย!

“Hi, Mama”

เมื่อเปิดประตูเข้าไป เจ้าลูกครึ่งก็เอ่ยทักหญิงสูงวัยบนเตียงทันที

“อ้าว! ตาเซทมาละหรอ เอ๊ะ! นั่นหมอนกั่มภัทรนี่! ลืมอะไรไว้

รีเปล่าจ๊ะ”

กิมอึ้งค้ำ เมื่อรู้ว่าลูกชายที่คุณนำพุดถึงคือเจ้าลูกครั้งนี้ อะไร
โลกมันจะกลมขนาดนี้วะ!?

“อะ...เอ๋อ...”

“หมอมกิมเป็นหมอเจ้าของไข่?”

เจ้าของตาสวยหันไปคุยกับมารดา พลังลากแขนคุณหมอให้
ไปหยุดที่ข้างเตียงพร้อมเขา

“ใช้ นะสิ มั่มว่าจะให้หนูรู้จักกับคุณหมอพอดีเลย คุณหมอมกิม
คนนี้ละที่มั่มเล่าให้ฟังว่าหล่อ่มากมากกก มั่มปลื้มมากเลยครับ
ตาหนู”

คนป่วยพุดยิ้ม ๆ เหล่ตามองมือของลูกชายที่โอบเอวของคุณ
หมอที่ยังยืนอึ้ง ๆ งง ๆ อยู่กับชีวิต ถ้าเธอตาไม่ฝ้าตานั้นคุณหมอคน
หล่อกำลังหน้าแดงอยู่รีเปล่านะ!?

“อ้อ พวกเรารู้จักกันแล้วอะมั่ม...รู้จักกันดีด้วย”

ประโยคสุดท้ายเซรกั่มลงมากกระซิบใกล้ ๆ หนูคุณหมอที่ตอนนี้
หน้าแดงระเรื่อ คุณหมอคนเก่งดูเหมือนจะทำอะไรไม่ถูกซะแล้ว

“จ้ะดีเลยตาหนู! พาคุณหมอไปทานข้าวทีสิ มั่มอยากให้พวก
เราสนิทกันจ้ะเลยครับลูก”

หมอมกิมได้แต่สลดต่ำตัวเองในใจ ถ้ารู้ว่าลูกชายของคุณนำ
เป็นใคร เขาคงไม่ยอมเล่นด้วยแน่ ๆ ปฏิเสธตอนนี้ทันมั้ยวะ

“อะ...เอ๋อ คือผมต้องขอตัวก่อนนะครับคุณนำ พอดีว่าผมมี
ธุระ”

ตอนนี้ธุระหนึ่งเดียวของกิมคือการกลับไปนอน ‘ให้กูได้พัก
เทอะซะ’ ใครจะไปคิดว่าชีวิตแมน ๆ มีน ๆ ของหมอมกิมจะต้องมา
โดนผู้ชายด้วยกันแะวะวะ!? ผู้หญิงมาอ่อยก็เยอะ ผู้ใหญ่แะวะนำก็

แยะ แต่มาถูกผู้ชายเหมือน ๆ กันมาเข้าใกล้ มาแตะต้องตัว มาจ้องตาแบบแปลก ๆ แถมที่สำคัญ ผู้ชายคนนั้นดันเป็นแฟนใหม่ของแฟนเก่าอีก! ต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ

“ฉันขอตัวไปส่งคุณหมอก่อนนะమ్ม”

เซธว่าพลาดขยิบตาให้มัมของเขา ก่อนจะลากคุณหมอที่ยืนเอ๋อ ๆ ออกมาจากห้องพิเศษ เพราะเขานี้ก็มีแรมตำจริง ๆ เหมือนสมอมันเบลอ ๆ ประมวลผลช้า ๆ ต้องเป็นเพราะเขายังไม่ได้พักผ่อนและทานข้าวแน่ ๆ เลย มันเหมือนคิดอะไรไม่ค่อยทัน

แต่เอ๊ะ! เมื่อกี้ทำไมคุณน้าต้องยิ้มกรุ้มกริมด้วยล่ะ เขาไม่ได้เป็นอะไรกับเจ้าฝรั่งนี้ซะหน่อยนะ!

“อะ...เอ๋อ ดะ...เดี๋ยว ๆ”

“มิ้ม ผมหิวข้าวแล้ว”

“...”

เหมือนคนตัวสูงกว่าจะไม่ฟังกันเลย เพราะกว่าจะรู้ตัวอีกที คุณหมอสุดหล่อก็มานั่งมีน ๆ ในรถคันหรูซะแล้ว